

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

The Need To Be Entrepreneur of Home Economics Program on
Fourth-years Undergraduate Students in Faculty of
Home Economics Technology at Rajamangala
University of Technology Phra Nakhon

กิตติคุณ มั่นคงดี
KITTIKUN MANKONGDEE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2560

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

The Need To Be Entrepreneur of Home Economics Program on
Fourth-years Undergraduate Students in Faculty of
Home Economics Technology at Rajamangala
University of Technology Phra Nakhon

กิตติคุณ มั่นคงดี
KITTIKUN MANKONGDEE

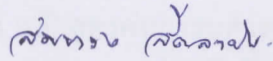
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2560

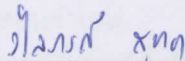
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยี
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ นามสกุล กิตติคุณ มั่นคงดี
ชื่อปริญญา คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์
คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช

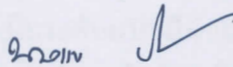
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สมทรง สีสลาตัน)

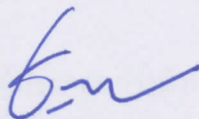

.....กรรมการ
(ดร.วไลภรณ์ สุทธา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้รับ
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎาภรณ์ กี่อารีโย)

วันที่ 25 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2560

ชื่อวิทยานิพนธ์	ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กิตติคุณ มั่นคงดี
ชื่อ สกุล	กิตติคุณ มั่นคงดี
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา และคณะ	คหกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษา ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 150 คน โดยการสุ่ม แบบโควตา เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน การทดสอบค่าที และการทดสอบค่าเอฟ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความต้องการเป็นผู้ ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการทางอำนาจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.86 ความต้องการใฝ่สัมพันธอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.14 และความต้องการความสำเร็จอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.19 เมื่อเปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 สาขาวิชาที่ศึกษาโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน ด้านความต้องการทางอำนาจ และด้านความต้องการความสำเร็จไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความต้องการ ใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความต้องการ ผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ นักศึกษา

Thesis title	The Need To Be Entrepreneur of Home Economics Program on Fourth-years Undergraduate Students in Faculty of Home Economics Technology at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon
Author	Kittikun Mankongdee
Degree	Master of Home Economics
Major program	Home Economics
Academic Year	2017

ABSTRACT

The purpose of this study was studied the need to be entrepreneur of Home Economics and compared the difference between the need to be entrepreneur of Home Economics program on Fourth-years undergraduate Students in Faculty of Home Economics Technology at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon and personal factor. The sampling groups were fourth-years undergraduate students those were studying in first semester of Academic Year 2017 of 150 people with simple quota sampling. The use of tool was a questionnaire. The data analyses were used to percentage value, average, standard deviation, t-test and F-test.

The results of research were found on Fourth-years Undergraduate Students in Faculty of Home Economics Technology at Rajamangala University of Technology PhraNakhon they had the need to be entrepreneur of home economics program, there were generally in high level as an average of 4.06. There were considered as aspects found that the need of power was in high level as an average of 3.86, the need of affiliation was in high level as an average of 4.14 and the need of achievement was in high level as an average of 4.19. The different comparison between the need to be entrepreneur of Home Economics on undergraduate students with classifiable as gender and parent's occupation or guardian that had statistically significant difference at 0.05. The studied major program of generalization on every aspect was not difference. The experiences of work during the study were not difference of the need of power and the need of achievement, and the need of affiliation was statistically significant difference at 0.05.

Keyword: Need, Entrepreneur of Home Economics, Students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีจากความเมตตา กรุณา และความช่วยเหลือเป็นอย่างดีของ รองศาสตราจารย์ นवलแข ปาลิวนิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อคิดเห็นต่าง ๆ รวมถึงการให้กำลังใจจนทำให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์สมทรง สีตลา ยัน ประธานกรรมการ และ ดร.วไลภรณ์ สุทธา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นคณะกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อนุชัย รามวรัญกูร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วรภาพงษ์ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ณิ โอวจริยาพิทักษ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยตลอดจนให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อภิรติ โสพฤกษ์ อาจารย์พี่เลี้ยงวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ ที่ให้ความกรุณาเมตตาคอยช่วยเหลือดูแลให้คำปรึกษา และให้คำชี้แนะที่เป็นประโยชน์จนทำให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรพรรณ ตริศักดิ์ศรี ที่ให้ความเมตตากรุณาอย่างสูงเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยตลอดจนคอยช่วยเหลืออบรมสั่งสอน ทั้งการเรียน การทำวิจัย คอยดูแลชี้แนะ รวมถึงให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์อันมีคุณค่า และซาบซึ้งถึงความเมตตาความกรุณาของครอบครัวตริศักดิ์ศรีเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านข้อมูล ประสานงาน ตลอดจนให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณบิดามารดา ที่ให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน ตลอดจน พี่ น้อง นักศึกษา ปริญญาโทรุ่น 7 ทุกท่าน ที่ให้กำลังใจ คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี

ความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ คุณค่า และประโยชน์ของการศึกษาระดับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชา แต่พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และปลูกฝังคุณธรรมความดีให้กับผู้วิจัยเสมอมา ผู้ศึกษากราบขอบพระคุณด้วยความรัก และความเคารพอย่างสูง

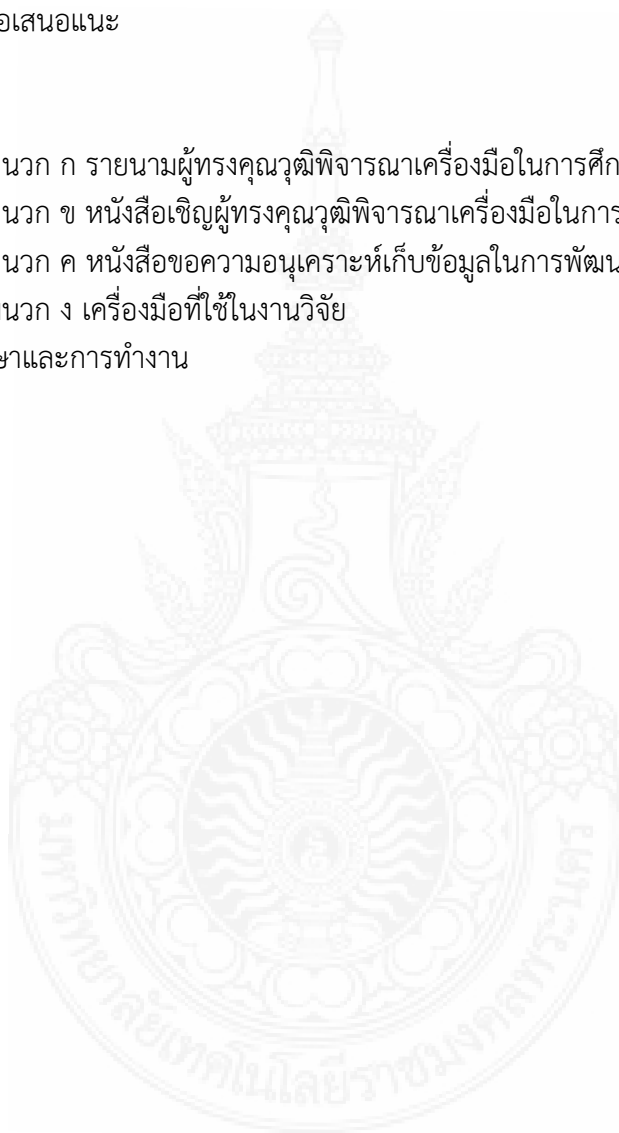
กิตติคุณ มั่นคงดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
Abstract	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	3
1.4 ตัวแปร	4
1.5 สมมติฐาน	4
1.6 กรอบแนวความคิด	4
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.8 นิยามศัพท์	5
1.9 คำสำคัญ	6
บทที่ 2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิตคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	7
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	12
2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	25
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้การวิจัย	33
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ	38
3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	38
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	43
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	44
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	45
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4.2 การอภิปรายผล	55

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	64
5.1 สรุปผล	64
5.2 ข้อเสนอแนะ	68
เอกสารอ้างอิง	70
ภาคผนวก	74
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา	75
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา	77
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการพัฒนาเครื่องมือ	82
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	85
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	91

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560	40
4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	46
4.2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกสาขาวิชาที่ศึกษา	47
4.3 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน	47
4.4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง	48
4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมทุกด้าน	48
4.6 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการทาง อำนาจ	49
4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการ ใฝ่สัมพันธ์	50
4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการ ความสำเร็จ	51
4.9 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	52
4.10 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา	53
4.11 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน	54
4.12 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง	55

สารบัญภาพ

ภาพที่

1.1 กรอบแนวคิด

หน้า

5

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะประเทศที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ จะให้ความสำคัญกับธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม หรือ Small and Medium Enterprises (SMEs) เพราะถือว่าเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันอยู่บนเวทีโลกได้ ซึ่งรัฐบาลไทยเห็นความสำคัญต่อประเด็นนี้จึงกำหนดในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2530 - 2534) เป็นต้นมาอย่างต่อเนื่องถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) มุ่งเน้นให้ประชาชนสามารถประกอบอาชีพ หรือเป็นผู้ประกอบการ โดยสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาจะเป็นกลไกในการขับเคลื่อนนโยบายของรัฐบาลทางด้านการศึกษา เพื่อมุ่งเน้นให้นักศึกษาที่จบใหม่เป็นผู้ประกอบการโดยการจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ มีวัตถุประสงค์ในการผลักดันส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษา และผู้ประกอบการมีศักยภาพเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโดยเน้นธุรกิจที่ใช้ความรู้เป็นฐาน (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ม.ป.ป)

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2559)สำรวจจำนวนประชากรผู้ว่างงานเมื่อเดือนกรกฎาคม 2559 พบว่ามีผู้ว่างงานทั้งสิ้น จำนวน 3.91 แสนคน โดยผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษามีจำนวนการว่างงานสูงถึงร้อยละ 44.9 จากจำนวนตัวเลขผู้ว่างงานดังกล่าว แสดงได้ว่าประเทศไทยประสบกับปัญหาความสูญเสียทางการศึกษา เนื่องจากผู้จบการศึกษาไม่สามารถนำความรู้มาประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้ รวมถึงสร้างความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจส่งผลให้ประเทศไทยถูกมองว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนา ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงกำหนดให้หน่วยงานหลายแห่งทำหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการ และพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการในระดับเวทีโลก เช่น สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ดำเนินการให้ความรู้อบรมบ่มเพาะและให้คำปรึกษาเพื่อสร้างพลังทางปัญญาให้กับผู้ประกอบการ (กระทรวงอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ, ม.ป.ป) ทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบการมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ เพราะผู้ประกอบการจะเป็นผู้สร้างงาน สร้างรายได้ คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ วิธีการใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่า และความก้าวหน้าธุรกิจทำให้เกิดความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจในระดับบุคคล และประเทศ

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจัดการศึกษาที่มีเป้าหมายหลัก 4 ปี (2557 - 2560) มุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการให้นักศึกษาใช้ความคิด ความสามารถของตนเองผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีคุณธรรม และจริยธรรม เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ การบริการวิชาการ และเทคโนโลยีเฉพาะทางสู่สาธารณะ และชุมชน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตประกอบด้วย สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการ

บริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จากเอกสารรายงานการสำรวจภาวะการมีงานทำของบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่สำเร็จการศึกษา ในปี การศึกษา 2555 พบว่า บัณฑิตคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอยู่ในภาครัฐ 21 คน พนักงาน บริษัท รัฐวิสาหกิจ และพนักงานองค์การต่างประเทศ 160 คน ว่างาน 15 คน ส่วนการเป็นผู้ ประกอบการหรือเจ้าของกิจการมีจำนวนเพียง 31 คน จากทั้งหมด 227 คนปีการศึกษา 2556 พบว่า บัณฑิตคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอยู่ในภาครัฐ 25 คน พนักงานบริษัท รัฐวิสาหกิจและ พนักงานองค์การต่างประเทศ 164 คน ว่างาน 34 คน ส่วนการเป็นผู้ประกอบการ หรือเจ้าของกิจการ มีจำนวนเพียง 51 คน จากทั้งหมด 274 คน ปีการศึกษา 2557 พบว่า บัณฑิตคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพอยู่ในภาครัฐ 35 คน พนักงานบริษัท รัฐวิสาหกิจ และพนักงานองค์การต่างประเทศ 157 คน ว่างาน 47 คน ส่วนการเป็นผู้ประกอบการ หรือเจ้าของกิจการมีจำนวนเพียง 78 คน จาก ทั้งหมด 317 คนปีการศึกษา 2558 พบว่า บัณฑิตคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอยู่ในภาครัฐ 32 คน พนักงานบริษัท รัฐวิสาหกิจ และพนักงานองค์การต่างประเทศ 182 คน ว่างาน 38 คน ส่วน การเป็นผู้ประกอบการ หรือเจ้าของกิจการมีจำนวนเพียง 57 คน จากทั้งหมด 309 คน ปีการศึกษา 2559 พบว่า บัณฑิตคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอยู่ในภาครัฐ 42 คน พนักงาน บริษัท รัฐวิสาหกิจ และพนักงานองค์การต่างประเทศ 228 คน ว่างาน 35 คน ส่วนการเป็นผู้ ประกอบการ หรือเจ้าของกิจการมีจำนวนเพียง 48 คน จากทั้งหมด 353 คน จากการศึกษาปี 2555 - 2559 (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2559) จาก ข้อมูลดังกล่าวพบว่า บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจะเป็นผู้ประกอบการ หรือเจ้าของกิจการเพียง ร้อยละ 18 ของจำนวนบัณฑิตทั้งหมด 1,480 คน ทั้งที่ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถสร้างธุรกิจเองได้ไม่ จำเป็นต้องประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน รัฐบาล และรัฐวิสาหกิจ ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า หลักสูตรการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนยังไม่สามารถส่งเสริมให้นักศึกษาเป็น ผู้ประกอบการตามนโยบายของรัฐบาลได้

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้ศึกษาในฐานะนักศึกษาระดับปริญญาโทคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้เห็นสภาพปัญหาภาวะการมีงานทำของ ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิตไม่สามารถสร้างธุรกิจประกอบอาชีพอิสระหรือ เป็นผู้ประกอบการได้ เช่น เป็นผู้ประกอบการธุรกิจเสื้อผ้า ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจร้านดอกไม้ เป็นต้น จึงมีความสนใจที่จะศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ปริญญาตรีชั้นปีที่4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อให้ทราบถึงความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ และนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาหลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ และตอบสนองนโยบายของรัฐบาล

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ความต้องการความสำเร็จ

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัยดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาครั้งนี้ ทำการเก็บข้อมูลภายในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.3.2 ขอบเขตเนื้อหาที่จะศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยใช้ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ของแมคคลีแลนด์ McClelland's Need Theory หรือ Three Needs Theory

1.3.3 ขอบเขตด้านเวลาที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีระยะเวลาในการศึกษาวิจัยเริ่มตั้งแต่ เดือนสิงหาคม พ.ศ.2559 ถึง เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2560

1.3.4 ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 242 คน

1.3.5 ขอบเขตกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 150 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากร

ที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของ ทาโร ยามาเน (Yamane Taro, 1973 อ้างอิงใน ยุทธ, 2545) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

1.3.5.1 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	จำนวน 20 คน
1.3.5.2 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	จำนวน 87 คน
1.3.5.3 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	จำนวน 22 คน
1.3.5.4 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	จำนวน 21 คน

1.4 ตัวแปร

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดตัวแปรที่ศึกษาไว้ดังนี้

1.4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาจำแนกได้ ดังนี้

- 1.4.1.1 เพศ
- 1.4.1.2 สาขาวิชาที่ศึกษา
- 1.4.1.3 ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน
- 1.4.1.4 อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

1.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 3 ด้าน ดังนี้

- 1.4.2.1 ความต้องการทางอำนาจ
- 1.4.2.2 ความต้องการใฝ่สัมพันธ์
- 1.4.2.3 ความต้องการความสำเร็จ

1.5 สมมติฐาน

จากการรวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานงานวิจัยไว้ดังนี้

1.5.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

1.5.2 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

1.5.3 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

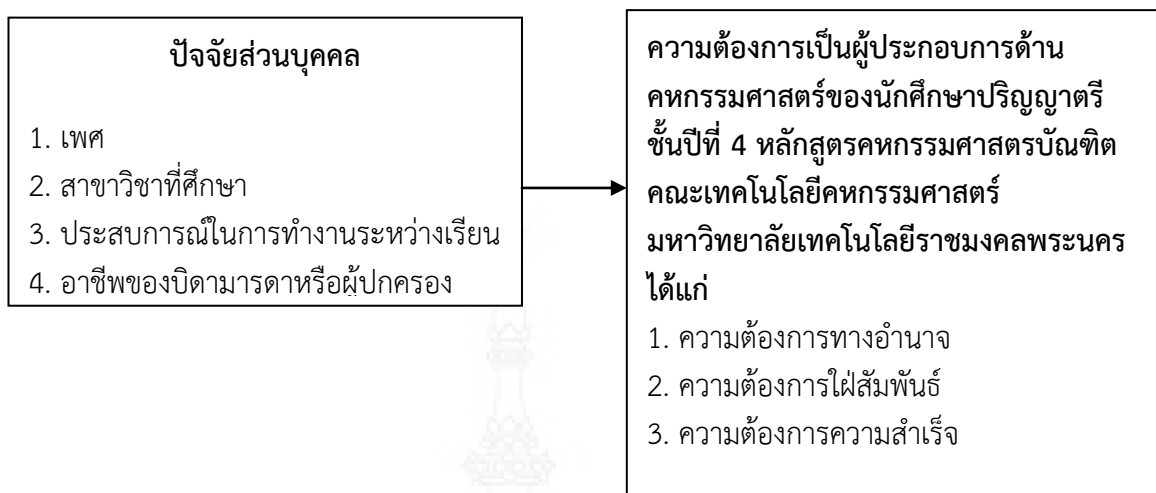
1.5.4 นักศึกษาที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

1.6 กรอบแนวความคิด

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้กำหนดแนวคิดในการศึกษาวิจัยเรื่อง ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิด

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เพื่อเป็นแนวทางในการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษาคหกรรมศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้อง

1.7.2 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนด้านคหกรรมศาสตร์ในการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษา

1.7.3 เพื่อเป็นฐานข้อมูลให้กับสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำ “แผนที่เดินทาง” (Road Map) เพื่อใช้แก้ปัญหาคาร่างงานของประชากรในประเทศ

1.8 นิยามศัพท์

1.8.1 **ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา** หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลที่มีความประสงค์มุ่งมั่น สนใจค้นคว้าแสวงหาข้อมูลด้วยความสามารถของตนเองเพื่อนำมาดำเนินการจัดตั้งธุรกิจหรือประกอบธุรกิจของตนเองให้บรรลุเป้าหมายภายใต้การเปลี่ยนแปลงของด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองตามแนวคิดและทฤษฎีของ แมคเคลลีแลนด์ (McClelland) จำแนกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.8.1.1 **ความต้องการทางอำนาจ** หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลที่มีความประสงค์ที่จะมีอิทธิพลเหนือคนอื่น และสามารถสั่งการให้ผู้อื่นทำตามเพื่อจุดมุ่งหมายของตนเองและส่วนรวม มีความมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์

1.8.1.2 **ความต้องการใฝ่สัมพันธ** หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลที่มีความประสงค์ที่จะมีมิตรภาพและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี ไม่ถูกปฏิเสธจากผู้อื่น

1.8.1.3 **ความต้องการความสำเร็จ** หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลที่มีความประสงค์ที่จะทำงานให้สำเร็จพยายามทำให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และพยายามปรับปรุงงานให้ดีที่สุด

1.8.2 นักศึกษา หมายถึง บุคคลที่เรียนระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารและสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

1.8.3 สาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต ประกอบด้วย 4 สาขา ได้แก่สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกายสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารและสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

1.8.4 ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน หมายถึง การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อหารายได้ระหว่างที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่

1.8.5 อาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หมายถึง การประกอบกิจการงานของพ่อแม่ หรือผู้ที่อบรมเลี้ยงดูนักศึกษา ซึ่งเป็นการหารายได้เพื่อนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัว โดยจำแนกอาชีพออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.8.5.1 อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ หมายถึง การประกอบกิจการงานของพ่อแม่ หรือผู้ที่อบรมเลี้ยงดูนักศึกษา ที่มีรายได้หลักที่เกิดจากการประกอบกิจการงานเป็นเจ้าของธุรกิจ

1.8.5.2 อาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจหมายถึง การประกอบกิจการงานของพ่อแม่ หรือผู้ที่อบรมเลี้ยงดูนักศึกษา ที่มีรายได้หลักที่เกิดจากการประกอบกิจการงานเป็นเจ้าของธุรกิจ

1.9 คำสำคัญ

ความต้องการ ผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ นักศึกษา

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ศึกษามาสนับสนุนงานวิจัย ดังนี้

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิตคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.1.1 หลักสูตรหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

2.2.2 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.3 ประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์

2.2.4 ประโยชน์ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.5 องค์กรและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.6 หน่วยงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้การวิจัย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นแหล่งผลิตบัณฑิตมีอาชีพชั้นนำด้านเทคโนโลยีมีความมุ่งมั่นเป็นผู้นำการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการ พัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพ ผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีคุณธรรม และจริยธรรม เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ การบริการวิชาการและเทคโนโลยีเฉพาะทางสู่สาธารณะและชุมชน รวมถึงเป็นแหล่งอนุรักษ์ทำนุบำรุงและสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ โดยมีการจัดการศึกษาหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิตจำนวน 4 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชา

อุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ซึ่งผู้ศึกษาได้สรุปดังต่อไปนี้ (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2555)

2.1.1 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์เพื่อผลิตบัณฑิตด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF : HED) บนพื้นฐานการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนปลูกฝังนักศึกษาให้มีทักษะชีวิต ความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะสากลที่สมบูรณ์ พร้อมก้าวสู่โลกอาชีพตลอดจนให้มีความนิยม ความรักและภาคภูมิใจในคณะ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคม และมีภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทย (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2559) หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิตมีจำนวน 4 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ซึ่งแต่ละสาขามีรายละเอียดของหลักสูตรดังนี้

2.1.1.1 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และทักษะด้านการออกแบบแฟชั่นและการทำแบบตัดเสื้อผ้า มีความมั่นใจในการคิดและสร้างสรรค์ผลงาน การประยุกต์ดัดแปลง การผลิตเสื้อผ้า เพื่อเป็นบัณฑิตที่มีความพร้อม ที่จะก้าวสู่การเป็นผู้นำด้านแฟชั่นเสื้อผ้าและการทำแบบตัดเสื้อผ้า อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษาได้แก่ นักออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อาชีพอิสระในลักษณะที่ปรึกษา แนะนำด้านแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย รับราชการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า และประกอบกิจการด้านการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าจากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาสามารถเป็นผู้ประกอบการได้เพราะหลักสูตรมีรายวิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้นและวิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์นอกจากวิชาหลักทางด้านคหกรรมศาสตร์แล้ว นักศึกษาจะได้เรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ศึกษาได้รวบรวมรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจไว้ดังนี้

1) วิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น เป็นเนื้อหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ แนวคิดและการจัดการทางธุรกิจ การเลือกทำเลที่ตั้ง การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การเลือกใช้กลยุทธ์ ส่วนประสมทางการตลาดในธุรกิจ ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) วิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เป็นเนื้อหาหนี้ยาม ปรัชญา ขอบข่าย และประโยชน์ของคหกรรมศาสตร์ หลักการงานอาชีพในสายวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ พัฒนาการครอบครัว บ้านและศิลปะสัมพันธ์ แนวโน้มของเทคโนโลยีงานอาชีพคหกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์งานอาชีพกระบวนการเข้าสู่อาชีพ ภาครัฐ ภาคเอกชน และการประกอบอาชีพอิสระ การประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

3) วิชาธุรกิจสินค้าและเครื่องแต่งกาย เป็นเนื้อหาความรู้ทั่วไปของธุรกิจ ประเภทของธุรกิจ การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจสินค้าแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย การบริหารงาน

และการดำเนินงานธุรกิจ การประเมินสถานการณ์ การจำลองโครงการธุรกิจสินค้าแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

4) วิชาสหกิจศึกษาทางออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย เป็นการปฏิบัติการในสถานประกอบการเสมือนเป็นพนักงานของสถานประกอบการในลักษณะงาน ที่ตรงกับสาขาวิชา และเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ทักษะทางทฤษฎีและปฏิบัติ รวมเวลา 16 สัปดาห์อย่างต่อเนื่อง โดยทำงานเต็มเวลา มีผู้นิเทศงาน ติดตาม และประเมินผล รวมถึงการนำเสนอผลงานจากการออกปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ

2.1.1.2 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ มุ่งผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติด้านอาหารและโภชนาการที่มีความรู้ ความสามารถ เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน อย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณธรรม ทักษะ และจริยธรรมอย่างยั่งยืน อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษาได้แก่ โภชนากร นักกำหนดอาหาร ครู/อาจารย์ พ่อครัว/แม่ครัว ในสถานประกอบการทั้งในประเทศและต่างประเทศ เจ้าหน้าที่สุทกรรม พนักงานและผู้จัดการแผนกเบเกอรี่ นักเขียน และบรรณาธิการหนังสือ หรือนิตยสารอาหาร นักธุรกิจอาหาร นักพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร และผู้ประเมินคุณภาพผลิตภัณฑ์อาหาร จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาสามารถเป็นผู้ประกอบการได้เพราะหลักสูตรมีรายวิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น และวิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นอกจากนี้วิชาหลักทางด้านคหกรรมศาสตร์แล้วนักศึกษาจะได้เรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ศึกษาได้รวบรวมรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจไว้ดังนี้

1) วิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น เป็นเนื้อหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ แนวคิดและการจัดการทางธุรกิจ การเลือกทำเลที่ตั้ง การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การเลือกใช้กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดในธุรกิจ ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) วิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เป็นเนื้อหานิยาม ปรัชญา ขอบข่าย และประโยชน์ของคหกรรมศาสตร์ หลักการงานอาชีพในสายวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ พัฒนาการครอบครัว บ้านและศิลปะสัมพันธ์ แนวโน้มของ เทคโนโลยีงานอาชีพ คหกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์งานอาชีพ กระบวนการเข้าสู่อาชีพ ภาครัฐ ภาคเอกชน และการประกอบอาชีพอิสระ การประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

3) วิชาสหกิจศึกษาทางอาหารและโภชนาการ เป็นการปฏิบัติการในสถานประกอบการเสมือนเป็นพนักงานของสถานประกอบการในลักษณะงาน ที่ตรงกับสาขาวิชา และเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ทักษะทางทฤษฎีและปฏิบัติรวมเวลา 16 สัปดาห์อย่างต่อเนื่องโดยทำงานเต็มเวลา มีผู้นิเทศงาน ติดตาม และประเมินผลรวมถึงการนำเสนอผลงานจากการ ออกปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ

4) วิชาธุรกิจอาหาร เป็นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจอาหาร ประเภทของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอาหาร หลักการดำเนินงานตำรับมาตรฐาน การผลิตและการควบคุมการผลิต กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอาหาร การส่งเสริมการขายและการจัดจำหน่ายอาหาร การประกอบอาหารเพื่อธุรกิจ

5) วิชาธุรกิจเบเกอรี่ เป็นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเทคนิคการผลิต การเปลี่ยนแปลงระหว่างกระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ประเภทคุกกี้ เค้ก ขนมปัง และเพสตี การพัฒนาผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ การดำเนินธุรกิจ เบเกอรี่

6) วิชาหลักการจัดการ เป็นหลักการจัดการ การประกอบธุรกิจ แนวคิด ทฤษฎี และวิวัฒนาการทางการจัดการ สภาพแวดล้อมองค์การ การวางแผน การจัดองค์การ การบริหารทรัพยากรมนุษย์ การขึ้นนำ การควบคุม เทคนิคการจัดการสมัยใหม่

2.1.1.3 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร จัดเตรียมนักศึกษาให้มีทักษะ และความรู้ที่จำเป็นในด้านอุตสาหกรรมบริการอาหารที่ทันสมัย อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษาได้แก่ผู้ช่วยผู้จัดการ/ผู้จัดการร้านอาหาร หัวหน้าฝ่ายบริการอาหารและเครื่องดื่ม เจ้าของธุรกิจด้านอาหาร พ่อครัว/แม่ครัว และรับราชการ จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาสามารถเป็นผู้ประกอบการได้เพราะหลักสูตรมีรายวิชาการ ประกอบธุรกิจเบื้องต้น และวิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นอกจากนี้วิชาหลักทางด้าน คหกรรมศาสตร์แล้วนักศึกษาจะได้เรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ หรือการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ศึกษา ได้รวบรวมรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจไว้ดังนี้

1) วิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น เป็นเนื้อหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ แนวคิดและการจัดการทางธุรกิจ การเลือกทำเลที่ตั้ง การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การเลือกใช้ กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดในธุรกิจ ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) วิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เป็นเนื้อหานิยาม ปรัชญา ขอบข่าย และประโยชน์ของคหกรรมศาสตร์ หลักการงานอาชีพในสายวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและ โภชนาการ พัฒนาการครอบครัว บ้านและศิลปะสัมพันธ์ แนวโน้มของ เทคโนโลยีงานอาชีพ คหกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์งานอาชีพ กระบวนการเข้าสู่อาชีพ ภาครัฐ ภาคเอกชน และการ ประกอบอาชีพอิสระ การประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

3) วิชาสหกิจศึกษาทางอาหารและโภชนาการ เป็นการปฏิบัติการในสถาน ประกอบการเสมือนเป็นพนักงานของสถานประกอบการในลักษณะงาน ที่ตรงกับสาขาวิชา และ เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ทักษะทางทฤษฎีและปฏิบัติรวมเวลา 16 สัปดาห์ อย่างต่อเนื่องโดย ทำงานเต็มเวลามีผู้นิเทศงาน ติดตาม และประเมินผลรวมถึงการนำเสนอผลงานจากการ ออก ปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ

4) วิชาการตลาดบริการ เรียนรู้ถึงความหมายและความสำคัญของการตลาด ในธุรกิจบริการ ลักษณะของตลาดบริการประเภทต่าง ๆ กิจกรรมและหน้าที่ทางการตลาดในระบบ เศรษฐกิจ การแบ่งส่วนการตลาดของการบริการ ส่วนประสมทางการตลาด พฤติกรรม ผู้บริโภค กลยุทธ์ทางการตลาดสำหรับประยุกต์ใช้ในตลาดบริการ

2.1.1.4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มุ่งบูรณาการองค์ความรู้ทาง คหกรรมศาสตร์ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ผู้การเป็นนักปฏิบัติ นักวิชาการ นักวิจัย นักธุรกิจ เพื่อพัฒนางานคหกรรมศาสตร์สู่สากล เน้นจรรยาบรรณวิชาชีพ เพื่อความเป็นอัตลักษณ์ทาง คหกรรมศาสตร์ อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา รับราชการ เจ้าหน้าที่เคหกิจเกษตร

พัฒนากร นักธุรกิจงานดอกไม้ นักธุรกิจงานประดิษฐ์ นักออกแบบผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์ นักวิจัย นักวิชาการ และวิทยากร จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถเป็นผู้ประกอบการได้ เพราะหลักสูตรมีรายวิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น และวิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นอกจากนี้วิชาหลักทางด้านคหกรรมศาสตร์แล้วนักศึกษาจะได้เรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรือการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ศึกษาได้รวบรวมรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจไว้ดังนี้

1) วิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น เป็นเนื้อหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ แนวคิดและการจัดการทางธุรกิจ การเลือกทำเลที่ตั้ง การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การเลือกใช้กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดในธุรกิจ ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) วิชาหลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เป็นเนื้อหา นิยาม ปรัชญา ขอบข่าย และประโยชน์ของคหกรรมศาสตร์ หลักการงานอาชีพในสายวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ พัฒนาการครอบครัว บ้านและศิลปะสัมพันธ์ แนวโน้มของ เทคโนโลยีงานอาชีพคหกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์งานอาชีพ กระบวนการเข้าสู่อาชีพ ภาครัฐ ภาคเอกชน และการประกอบอาชีพอิสระ การประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จ

3) วิชาสหกิจศึกษาทางอาหารและโภชนาการ เป็นการปฏิบัติการในสถานประกอบการเสมือนเป็นพนักงานของสถานประกอบการในลักษณะงาน ที่ตรงกับสาขาวิชา และเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ทักษะทางทฤษฎีและปฏิบัติรวมเวลา 16 สัปดาห์ อย่างต่อเนื่องโดยทำงานเต็มเวลามีผู้นิเทศงาน ติดตาม และประเมินผลรวมถึงการนำเสนอผลงานจากการ ออกปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ

4) วิชาการจัดการงานอาชีพคหกรรมศาสตร์ เป็นความรู้เบื้องต้นเรื่องการจัดการ ลักษณะงานอาชีพคหกรรมศาสตร์ กระบวนการจัดการงานคหกรรมศาสตร์ ระบบบริหารสายงานผลิต การวิเคราะห์การตลาดในงานอาชีพคหกรรมศาสตร์

5) วิชาหลักการตลาดเพื่องานคหกรรมศาสตร์ เรียนรู้ลักษณะ และขอบเขต การตลาด กระบวนการเลือกตลาดเป้าหมาย พฤติกรรม การซื้อของผู้บริโภค ระบบฐานข้อมูลทางการตลาด และวิจัยทางการตลาด ส่วนประสมทางการตลาด

6) วิชาหลักการบริหารงานธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เรียนรู้คุณลักษณะ และหน้าที่สำคัญของผู้ประกอบการทางด้านธุรกิจคหกรรมศาสตร์ในการ บริหารงานองค์กร การจัดหาวัตถุดิบ การควบคุมคุณภาพ การวางแผนระดับธุรกิจและระดับองค์กร การ ตัดสินใจ และการบริหารโครงการ การบริหารทรัพยากรมนุษย์และพฤติกรรมขององค์กร

7) วิชาการบัญชีเพื่อธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เรียนรู้หลักและวิธีการบัญชีของกิจการทางด้านธุรกิจคหกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์และบันทึก รายการตามหลักบัญชีคู่ การใช้สมุดรายวันขั้นต้น การผ่านรายการไปบันทึกในบัญชีแยกประเภท การปรับปรุง บัญชีเมื่อสิ้นงวดบัญชี การแก้ไขข้อผิดพลาดทางบัญชี การปิดบัญชี

8) วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อมทางคหกรรมศาสตร์ เรียนรู้ความหมาย ลักษณะและความสำคัญของธุรกิจขนาดย่อม การเริ่มต้นธุรกิจ รูปแบบการจัดตั้ง และการบริหารส่วนต่าง ๆ ในดำเนินธุรกิจ การผลิต การเงิน การบัญชี ทรัพยากรมนุษย์ และการตลาด

9) วิชาธุรกิจงานดอกไม้ เรียนรู้หลักการประกอบธุรกิจงานดอกไม้ การดำเนินธุรกิจงานดอกไม้ การออกแบบและตกแต่งร้าน การสร้างเอกลักษณ์ในธุรกิจงานดอกไม้ วิเคราะห์แนวโน้มการค้างานดอกไม้ การจำลองธุรกิจร้านดอกไม้

จากข้อความดังกล่าวเห็นได้ว่าคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ได้มีหลักสูตรการสอนทางด้านการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อเข้าสู่การเป็นผู้ประกอบการตามนโยบายของรัฐบาล โดยผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพ นักออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ประกอบกิจการด้านการออกแบบ และตัดเย็บเสื้อผ้า เจ้าของธุรกิจด้านอาหาร นักธุรกิจงานดอกไม้ เป็นต้น

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการเปรียบเสมือนกลไกที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย ผู้ประกอบอาชีพอิสระหรือผู้ประกอบการหมายถึงบุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจด้วยความกล้าเสี่ยงและมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ มีการนำความรู้ ความสามารถ มาวางแผนในการดำเนินการจัดตั้งธุรกิจเป็นของตนเอง โดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและปัญหาต่างๆที่จะเกิดขึ้นเพื่อแสวงหาผลกำไร และการเติบโตในการดำเนินธุรกิจของตนเอง ผู้ประกอบการ มาจากคำว่า Entrepreneur ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ (Merriam –Webster, 2558) ได้ให้ความหมายว่าบุคคลผู้ซึ่งวางโครงสร้างจัดการและรับรู้ความเสี่ยงของธุรกิจหรือบริษัท นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาอื่น ๆ ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการดังนี้

สมพร และ โสภิตา (2550) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่เริ่ม และพร้อมที่จะรับความเสี่ยงในการลงทุนประกอบกิจการ โดยใช้ปัจจัยด้านการผลิตทั้งหลายผสมผสานกับสติปัญญา ความสามารถ ประสบการณ์ และหลักการบริหารที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดสินค้าและบริการต่อลูกค้า และผู้ที่เกี่ยวข้อง

เกศินี (2552) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ดำเนินการจัดตั้งธุรกิจหรือเปิดกิจการใหม่ โดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน เพื่อแสวงหาผลกำไร และการเติบโตจากการประกอบการ ผู้ประกอบการจึงเป็นเจ้าของกิจการ ไม่ใช่ลูกจ้างหรือพนักงานที่ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบค่าจ้าง เงินเดือน หรือรางวัล

ณัฐวุฒิ (2552) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาโอกาส เพื่อนำเอาโอกาสนั้นมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ และคอยระมัดระวังความเสี่ยงที่ธุรกิจดำเนินไปภายใต้ความเสี่ยงและแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้เกิดผลตอบแทนเชิงพาณิชย์กลับคืนแก่ผู้ดำเนินการ

โปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2553) ให้นิยามผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลผู้ริเริ่มก่อตั้งกิจการเพื่อดำเนินธุรกิจ โดยนำความรู้ความสามารถที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาดำเนินการบริหารจัดการ ผลิตสินค้าหรือบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคและยอมรับการเผชิญต่อความเสี่ยงที่ไม่แน่นอนเพื่อให้ได้ผลกำไรต่อการดำเนินงานและความก้าวหน้าทางธุรกิจ

บุญสุวรรณ (2556) ให้ความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มีแรงบันดาลใจในการแสวงหาโอกาสและประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำการก่อตั้งธุรกิจและสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง และมีการบริหารความเสี่ยงในธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นมา อีกทั้งมีการบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบัน และมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

จิตตาภรณ์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจที่จะนำตนเองไปสู่ความสำเร็จมีความคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีความกล้าที่จะลงทุนทำธุรกิจ มุ่งมั่นและตั้งใจทุ่มเททำงานพยายามฝึกฝนเพื่อเอาชนะข้อบกพร่องและพัฒนาตนเอง ชอบทำงานท้าทาย มีแรงจูงใจ และทำงานได้สำเร็จดีกว่าเดิม มีการเตรียมพร้อมด้วยการศึกษา การวางแผน และด้านร่างกายอย่างเพียงพอ

วันวิสาข์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจ รวบรวมข้อมูล มีการวางแผนเพื่อที่จะดำเนินการก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาโดยการนำเอาปัจจัยการผลิตต่าง ๆ เช่น ทุน ที่ดิน แรงงาน และเทคนิคการบริหารจัดการมาดำเนินการด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ นำมาเสนอขายในตลาดเพื่อหวังผลกำไรและพร้อมที่จะยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ในการดำเนินธุรกิจ

ธนวุฒิ (2558) ให้ความหมาย ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่ริเริ่มมีความคิดทำธุรกิจด้วยความกล้าเสี่ยง และมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จโดยพยายามอย่างเต็มที่เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ

จากความหมายดังกล่าวสรุปว่า ผู้ประกอบการหมายถึงบุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจด้วยความกล้าเสี่ยงและมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ มีการนำความรู้ ความสามารถ มาวางแผนในการดำเนินการจัดตั้งธุรกิจเป็นของตนเอง โดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและปัญหาต่างๆที่จะเกิดขึ้นเพื่อแสวงหาผลกำไร และการเติบโตในการดำเนินธุรกิจของตนเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เรียนทางด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์สามารถนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปจัดตั้งธุรกิจเป็นผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ เช่น เจ้าของธุรกิจร้านอาหาร เจ้าของธุรกิจห้องเสื้อ เจ้าของธุรกิจร้านดอกไม้ เป็นต้น

2.2.2 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการนั้นได้มีนักวิชาการหลายคนได้อธิบายคุณลักษณะของผู้ประกอบการไว้ดังนี้

2.2.2.1 สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2552) ได้กำหนด คุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น มีหลายประการประกอบกัน ดังต่อไปนี้

1) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) ชอบทำงานที่ท้าทายความรู้ ความสามารถของตนเอง และหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป

2) ต้องการมุ่งความสำเร็จ (Need for Achievement) ผู้ประกอบการจะต้องมุ่งมั่นตั้งใจในสิ่งที่ทำและใช้ความคิดสติปัญญา ความสามารถทั้งหมด ทุ่มเทให้กับงาน เพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามที่วางไว้ โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบาก

3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creativity Thinking) ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมานำมาประยุกต์ใช้ในธุรกิจ กล่าวที่จะผลิตสินค้าที่แตกต่างจากตลาดที่มีอยู่เดิม ใช้วิธีการขายที่ไม่เหมือนใคร

4) รู้จักผูกพันต่อเป้าหมาย (Addict to Goals) ผู้ประกอบการต้องทุ่มเทในการทำงานอย่างจริงจังเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจไปสู่เป้าหมาย

5) ความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น (Ability to motivate) ผู้ประกอบการที่ตื่นอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการชักจูงโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถในการทำงานสร้างทัศนคติ และแรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการทำงาน และเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วาง

6) ยืนหยัดต่อสู้ทำงานหนัก (Hard Working) ผู้ประกอบการต้องทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ แม้ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

7) นำประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน (Learning from Experience) ผู้ประกอบการต้องมองผลงานในอดีตที่เคยทำผิดพลาด นำมาเป็นบทเรียนไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีก หรือนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานหรือนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการทำงาน ให้มุ่งไปสู่การทำงานที่ดี

8) มีความสามารถในการบริหารงานและมีความเป็นผู้นำที่ดี (Management and Leadership Capability) ผู้ประกอบการต้องรู้หลักการบริหารงานจัดการที่ดี เมื่อต้องทำงานร่วมกับบุคลากรหลายระดับในภาวะที่แตกต่างกัน

9) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Be Self Confident) ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มีความเป็นอิสระและพึ่งตนเองได้

10) มีวิสัยทัศน์กว้างไกล (Visionary) ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ในอนาคตข้างหน้าได้อย่างแม่นยำและพร้อมรับเหตุการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลง

11) มีความรับผิดชอบ (Responsibility) ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อผลการตัดสินใจ ของตนเองไม่ว่าผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร

12) มีความกระตือรือร้น และไม่หยุดนิ่ง (Enthusiastic) ผู้ประกอบการต้องมีความกระตือรือร้นในการทำงานโดยไม่หลีกเลี่ยงงานหนักที่มากกว่าบุคคลอื่น

13) ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม (Take New Knowledge) ผู้ประกอบการต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอโดยเฉพาะความรู้ทางการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงนำมาปรับเป็นโอกาสในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ

14) กล้าตัดสินใจและมีความมุ่งมั่นพยายาม (Can Make Decision and Be Attempt) ผู้ประกอบการต้องมีเชื่อมั่นในตนเองกับงานที่ทำ มีจิตใจของนักต่อสู้ ความมุ่งมั่นพยายาม

15) อย่าตั้งความหวังไว้กับผู้อื่น (Independent) ผู้ประกอบการต้องดำเนินธุรกิจโดยพึ่งตนเองอย่างสุดความสามารถโดยไม่หวังพึ่งพาคนอื่นเป็นหลักในการดำเนินธุรกิจ

16) มองเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นหลัก (Focus on Current Situation) ผู้ประกอบการต้องทำงานปัจจุบันให้ดีที่สุด คิดถึงอนาคตด้วยการวางแผนไว้อย่างรอบคอบ

17) สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม (Adaptable) ผู้ประกอบการต้องเชื่อมั่นในความสามารถของคนที่ปรับตนเองให้เป็นที่ไปตามความต้องการของสภาพแวดล้อม

18) รู้จักประเมินตนเอง (Self Assessment) ผู้ประกอบการต้องรู้จักประเมินตนเอง ไม่ทำสิ่งใดเกินตัวเกินความสามารถของตนเอง เพื่อไม่ให้ธุรกิจประสบกับความล้มเหลว

19) ต้องมีความร่วมมือและแข่งขัน (Participation and Competition) การทำธุรกิจย่อมมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ เพื่อกำไร แม้มีจุดมุ่งหมายเดียวกันก็ไม่จำเป็นต้องแข่งให้ล้มข้างหนึ่ง ยังมีวิธีการที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจประเภทเดียวกัน ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไป และร่วมมือกันพึ่งพาอาศัยกันเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดโดยร่วมกันตั้งเป็นสมาคม ชมรม เพื่อช่วยเหลือกัน ในการทำธุรกิจ

20) ประหยัดเพื่ออนาคต (Safe for Future) ผู้ประกอบการต้องมีการประหยัด อดออมเพื่อนำไปขยายกิจการในอนาคต

21) มีความซื่อสัตย์ (Loyalty) ผู้ประกอบการต้องมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพสินค้าและต้องสร้างความเชื่อถือของตัวเอง

2.2.2.2 โปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2553) ได้กำหนด คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จทางการดำเนินการดำเนินธุรกิจของตนเอง ประกอบไปด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1) มีทักษะในการติดต่อสื่อสารกับผู้คน
- 2) มีความรู้ด้านการเงิน
- 3) กล้ายอมรับความเสี่ยง
- 4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง
- 5) มีเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจที่ชัดเจน
- 6) มีความมุ่งมั่นในการทำงานและมองผลสำเร็จของงาน
- 7) มีความเป็นกันเองกับลูกค้า ความอ่อนน้อมถ่อมตน
- 8) มีจุดดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการอย่างเต็มใจ และสร้างบรรยากาศเป็นกันเองให้กับลูกค้า

- 9) มีภาวะการเป็นผู้นำ และมีความกล้าในการตัดสินใจ
- 10) มีความรู้ความสามารถในการบริหารงานที่ดี
- 11) มีความอดทนไม่ย่อท้อต่อความลำบาก
- 12) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในองค์กรธุรกิจ

13) มีการส่งพนักงานเข้ารับการฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถในตำแหน่งงานที่รับผิดชอบ

14) มีแรงจูงใจให้กับพนักงานโดยการให้สวัสดิการ และให้รางวัลกับพนักงานดีเด่น

15) มีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีจริยธรรมให้กับผู้บริโภค

2.2.2.3 ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจมหาวิทยาลัยมหิดล (ม.ป.ป) ได้กำหนด คุณลักษณะของผู้ประกอบการ มีดังต่อไปนี้

- 1) เป็นผู้ที่มีเป้าหมายในการทำธุรกิจที่ชัดเจน
- 2) มีความมุ่งมั่นสูงที่จะทำสิ่งนั้นให้สำเร็จ
- 3) มีความอ่อนน้อมไม่ถือตัว
- 4) มีภาวะการเป็นผู้นำ กล้าเสี่ยง และกล้าที่จะตัดสินใจ
- 5) ทำงานเร็ว รวมถึงมีสัมพันธ์ที่เร็วต่อโอกาส ปัญหา และอุปสรรค
- 6) มีความฝัน ความคิดริเริ่ม และความคิดที่จะปรับปรุงสินค้าและบริการให้

ดีขึ้นตลอดเวลา

- 7) ไม่คิดว่าธุรกิจที่ทำอยู่เป็นงานที่ต้องทำ แต่เป็นงานที่อยากทำ
- 8) เก่งที่รู้จักเลือกหาทีมงานที่ไว้วางใจได้
- 9) มีความรู้สึกยินดี เมื่อต้องเป็นผู้ให้

จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจควรมีคุณลักษณะดังนี้

1. คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีแรงจูงใจมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. กล้าตัดสินใจกล้าเสี่ยงอย่างมีเหตุผล
4. ไม่กลัวความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ
5. มีความซื่อสัตย์ละเอียดรอบคอบ
6. มีวิสัยทัศน์มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์หรือวิทยาการใหม่ๆ
7. ขยันอดทนไม่ย่อท้อต่อความลำบาก
8. รู้จักประมาณตนเองไม่ทำสิ่งที่เกินตัว
9. มีความกระตือรือร้นในการทำงานแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติม
10. มีคุณสมบัติในการเป็นผู้นำที่ดีสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้เข้าใจการทำงานเต็มใจทำงานตามที่วางไว้

11. รู้จักการตั้งเป้าหมายและวางแผนในการดำเนินธุรกิจ

12. มีทักษะความรู้ความสามารถประสบการณ์เฉพาะด้านที่จัดตั้งธุรกิจ

สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิตถ้าต้องการเป็นผู้ประกอบการควรมีคุณลักษณะดังนี้

1. มีความรับผิดชอบ
2. มีความมุ่งมั่นอดทนไม่ย่อท้อต่อความลำบาก
3. มีความรับผิดชอบในการทำงานต่าง ๆ
4. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

5. มีภาวะการเป็นผู้นำ และกล้าตัดสินใจ
6. หมั่นเรียนรู้ และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ
7. รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และนึกถึงความรู้สึกของผู้ร่วมงานเสมอ
8. สามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้หลากหลาย
9. ให้ความสำคัญประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม
10. มีความกระตือรือร้น
11. มีเป้าหมายในการทำงาน และทำงานจนสำเร็จ

2.2.3 ประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์

ธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ ประสบการณ์ และความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่ได้ศึกษามาใช้ในการดำเนินธุรกิจ ผู้ที่จะเริ่มต้นการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์นั้น จำเป็นต้องพิจารณาเลือกประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์ ให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งจะส่งผลต่อการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จอย่างมั่นคง

2.2.3.1 ประเซีย (2537) อ้างถึงใน เปรมวดี (2552) กล่าวว่า ประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1) ธุรกิจการผลิต เป็นธุรกิจที่มีการแปรรูปวัตถุดิบไปเป็นสินค้าที่ต้องการ เช่น การตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป การถนอมอาหาร เป็นต้น

2) ธุรกิจการจัดจำหน่าย เป็นธุรกิจของพ่อค้าคนกลางที่ทำหน้าที่รับสินค้าจากผู้ผลิต เพื่อนำไปจำหน่ายต่ออีกทอดหนึ่ง ธุรกิจการจัดจำหน่ายแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1) ธุรกิจขายส่ง จะรับสินค้าจากผู้ผลิตแล้วขายต่อให้กับธุรกิจขายปลีก

2.2) ธุรกิจขายปลีก จะรับสินค้าจากผู้ผลิตโดยตรง หรือจากธุรกิจขายส่ง แล้วนำมาจำหน่ายให้กับผู้บริโภค

3) ธุรกิจบริการ เป็นธุรกิจที่สามารถเริ่มต้นได้ง่าย เพราะใช้เงินลงทุนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับธุรกิจประเภทอื่น แต่ผู้ประกอบการควรจะมีรู้ความชำนาญในงานที่ทำ และคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจึงสามารถทำให้กิจการนั้นดำเนินไปได้ด้วยดี ตัวอย่างธุรกิจบริการ เช่น รับจัดอาหารนอกสถานที่ รับซักอบรีดเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม รับจัดดอกไม้ในงานพิธีต่าง ๆ

2.2.3.2 เพ็องฟ้า (ม.ป.ป.) กล่าวว่า ประเภทของธุรกิจสามารถแบ่งออกได้เป็น 7 ประเภท ดังนี้

1) ธุรกิจด้านสุขภาพ และชีวิตประจำวัน ได้แก่ ร้านเสริมสวย ศูนย์สุขภาพ บริการซักรีดร้านสปา บริการจัดส่งน้ำดื่ม เป็นต้น

2) ธุรกิจด้านบ้านและที่อยู่อาศัย ได้แก่ ร้านเฟอร์นิเจอร์และตกแต่งร้าน อุปกรณ์เครื่องใช้ในบ้าน ครั้ว สวนและสนาม เป็นต้น

3) ธุรกิจด้านการศึกษา และเด็ก ได้แก่ ร้านอุปกรณ์ของใช้สำหรับเด็กก่อนและเด็กสถานรับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนสอนศิลปะเด็ก เป็นต้น

4) ธุรกิจด้านสำนักงานได้แก่ กิจการรับทำความสะอาด รับสั่งอาหารในสำนักงาน รับผิดชอบดูแลเครื่องแบบพนักงาน เป็นต้น

5) ธุรกิจด้านการบริการธุรกิจได้แก่ โฆษณาประชาสัมพันธ์และสิ่งพิมพ์ ผู้นำเสนอสินค้าทางสื่อออนไลน์ รับผิดชอบที่ปรึกษาธุรกิจ กิจการรับผลิตบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น

6) ธุรกิจด้านการกีฬา ท่องเที่ยว และบันเทิง ได้แก่ สถานที่เล่นกีฬาและฝึกสอน จำหน่ายของใช้ในการท่องเที่ยว กิจการเช่าบ้านพัก สินค้าเพื่อความบันเทิงในบ้าน เป็นต้น

7) ธุรกิจด้านจัดเลี้ยง ตกแต่งสถานที่งานพิธีต่าง ๆ ได้แก่ จำหน่ายของใช้ งานพิธีต่าง ๆ รับผิดชอบงานเลี้ยงและงานสังสรรค์ รับผิดชอบจัดเลี้ยงอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ประเภทธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์สามารถแบ่งออกได้หลายประเภท เช่น ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการจัดจำหน่าย และธุรกิจบริการ ผู้สำเร็จการศึกษาด้านคหกรรมศาสตร์สามารถนำความรู้ และประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมาใช้ในการดำเนินธุรกิจเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ได้

2.2.4 ประโยชน์ของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

2.2.4.1 วันวิสาข์ (2557) ได้สรุป ธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมเปรียบเสมือนส่วนหนึ่งของธุรกิจชุมชน ซึ่งเป็นการช่วยด้านสวัสดิการทางเศรษฐกิจของประชาชน เพราะมีการผลิตจำนวนมากถึงครึ่งหนึ่งของสินค้าและบริการทั้งหมด ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมจะเหมือนกับธุรกิจขนาดใหญ่ คือ สร้างรายได้ให้กับชุมชน และประเทศ ช่วยจัดหางานใหม่ นำเสนอนวัตกรรม การกระตุ้นการแข่งขัน ช่วยเหลือธุรกิจขนาดใหญ่ตลอดจนผลิตสินค้าและบริการ ที่มีประสิทธิภาพ ประโยชน์ของธุรกิจขนาดย่อมมีดังนี้

1) การสร้างงานใหม่ เป็นการสนับสนุนผู้ที่ต้องการเริ่มธุรกิจของตนเองโดยการลงทุนในธุรกิจใหม่ๆ หรือการขยายธุรกิจเดิม ถือว่าเป็นโอกาสสำหรับตลาดแรงงาน ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้นสามารถเติบโตเป็นธุรกิจขนาดกลางและใหญ่ได้ต่อไป

2) การสร้างนวัตกรรมหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ จะมีจุดเริ่มต้นจากงานวิจัยในห้องทดลองเพื่อให้ได้รับการยอมรับ ซึ่งจะมีส่วนช่วยเหลืออย่างคุณค่าให้เกิดขึ้นกับมาตรการครองชีพของประชาชน

3) การกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การเพิ่มการแข่งขันเป็นสถานการณ์ซึ่งธุรกิจมีการแข่งขันด้านการขาย การมีธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมเข้ามาแข่งขันด้วย จะทำให้การแข่งขันด้านราคาลดลง ตลอดจนมีการเพิ่มผลผลิตและเพิ่มมาตรฐานของสินค้าและบริการ ซึ่งเป็นการเพิ่มมาตรฐานการครองชีพให้แก่ประชาชนได้

4) ช่วยเหลือธุรกิจขนาดใหญ่ให้ผลิตสินค้าหรือบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น หน้าที่บางอย่างธุรกิจขนาดย่อมมักจะทำได้ดีกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ เพราะธุรกิจขนาดใหญ่ไม่น่าจะทำหน้าที่ครบทุกประการ ในขณะที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถทำได้ อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า เช่น การจัดจำหน่าย การขายปัจจัยการผลิต การบริการ เป็นต้น

5) การผลิตสินค้าและบริการที่มีประสิทธิภาพ ธุรกิจขนาดย่อมจะต้องเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของงาน โดยเฉพาะธุรกิจที่ต้องอาศัยความประณีตและใช้ฝีมือ ธุรกิจขนาดย่อมจะทำได้ดีกว่า ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาความสามารถในการประกอบการด้วย

6) การกระจายพัฒนาประเทศ ธุรกิจขนาดย่อมมีการตั้งกระจายกันไปตามชุมชนต่างๆ จึงมีบทบาทในการส่งเสริมการกระจายตามความเจริญเติบโตของท้องถิ่น

7) การเพิ่มการระดมทุน ธุรกิจขนาดย่อมเป็นการรวบรวมเงินทุนที่เป็นของผู้ประกอบการและญาติพี่น้องมาก่อให้เกิดประโยชน์ในทางธุรกิจ จึงเป็นจุดเริ่มต้นในการระดมทุน ซึ่งเป็นการเพิ่มความสามารถในการผลิตของประเทศด้วย เช่น ธุรกิจการผลิต ธุรกิจเหมืองแร่ ธุรกิจค้าส่ง ธุรกิจค้าปลีก และธุรกิจบริการ

2.2.4.2 กัตัญญ (2549) กล่าวว่า ประโยชน์ของธุรกิจขนาดย่อมที่มีต่อสังคม และเศรษฐกิจโดยรวม ดังนี้

1) ธุรกิจขนาดย่อมเพิ่มการว่าจ้างแรงงานในระบบเศรษฐกิจ โดยช่วยสร้างงานใหม่ให้พนักงานตามกลยุทธ์การเข้าสู่ธุรกิจแบบเลือกตอบสนองความต้องการของลูกค้าเฉพาะกลุ่ม ซึ่งจะต้องใช้ความชำนาญและทักษะผสมผสานกันในลักษณะที่แตกต่างกันจากการทำงานให้ธุรกิจขนาดใหญ่

2) เป็นแหล่งที่มาของประดิษฐ์กรรมใหม่ของตลาดจำนวนมาก ถึงแม้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่มีการใช้เทคนิคเทคโนโลยีระดับสูง หรือห้องปฏิบัติการวิจัยและพัฒนาราคาแพง แต่ด้วยความคิดสร้างสรรค์ของผู้ประกอบการและความร่วมมือของพนักงาน ก็อาจจะสร้างงานที่เป็นนวัตกรรมใหม่ได้หลายอันบังเกิดขึ้นจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น สามล้อเครื่อง เรือหางยาว เป็นต้น

3) ส่งเสริมการแข่งขันเสรีกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตซึ่งทำให้ผู้บริโภคได้ประโยชน์มากที่สุดเพราะการที่ระบบเศรษฐกิจประกอบด้วยธุรกิจขนาดใหญ่เพียงไม่กี่ราย จะนำไปสู่การผูกขาดทางการค้าซึ่งไม่เป็นผลดีต่อผู้บริโภคและสังคมส่วนรวมนอกจากนั้นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังสร้างสรรค์สินค้าและบริการที่หลากหลายทั้งทางด้านคุณภาพและราคา ทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกและความต้องการที่แตกต่างกันของคนทุกกลุ่มได้รับการตอบสนองโดยทั่วถึง

4) ธุรกิจขนาดย่อมมักมีความสำคัญเชิงสนับสนุนการดำเนินการของธุรกิจขนาดใหญ่ด้านการกระจายสินค้าและป้อนวัตถุดิบและการบริการโดยอยู่ในวงจรของธุรกิจขนาดใหญ่ในลักษณะพึ่งพาอาศัยกัน

5) ช่วยพัฒนาศักยภาพในด้านสติปัญญาและความมานะพยายามของบุคคลทั้งตัวผู้ประกอบการและลูกจ้างที่จะสู้ให้ได้มาซึ่งความสำเร็จของธุรกิจเพราะการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีเงินทุนน้อย บุคลากรที่ทำงานก็มีจำนวนจำกัด อิทธิพลในตลาดก็มีน้อย การประสบความสำเร็จในธุรกิจขนาดย่อมจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความสามารถที่แท้จริง

6) ช่วยกันกระจายรายได้และความรู้ความชำนาญให้แก่ประชาชนกลุ่มใหญ่ของประเทศไปถึงชุมชนและท้องถิ่นต่างๆอย่างทั่วถึง ซึ่งเท่ากับช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแก่ประเทศชาติโดยรวม

จากข้อมูลข้างต้นสรุปว่า ประโยชน์ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านต่าง ๆ รวมถึงธุรกิจทางด้านนครกรรมศาสตร์ทั้งขนาดกลางและขนาดย่อมมีอิทธิพลต่อสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น การสร้างผู้ประกอบการหน้าใหม่ Start up ตามนโยบายของรัฐบาลจะช่วยกระตุ้นให้

เกิดการแข่งชันการค้าเสรีทางธุรกิจช่วยให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถผลิตสินค้าให้มีคุณภาพมากขึ้นเป็นการส่งเสริมความเจริญเติบโตของท้องถิ่นและชุมชน เกิดการระดมทุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตลดภาวะการว่างงานของประชากร และพัฒนาศักยภาพด้านสติปัญญา รวมถึงความพยายามในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของตนเอง และสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ

2.2.5 องค์การและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ

ธุรกิจ SMEs เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศให้สามารถเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งรัฐบาลไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญนี้ จึงได้กำหนดให้หน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน ทำหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุนและให้ข้อมูลด้านต่างๆ ในการเป็นผู้ประกอบการเพื่อให้ธุรกิจดำเนินไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่ให้การสนับสนุน SMEs แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้ (ไทยแฟรนไชส์เซ็นเตอร์, ม.ป.ป)

2.2.5.1 สถาบันการเงินและการลงทุน (Financial Institution and Investment) ได้มีหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน ที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจ SMEs หลายหน่วยงาน โดยมีเป้าหมายในการสร้างผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ที่มุ่งเน้นการผลิตสินค้านวัตกรรมสู่มาตรฐานการผลิตที่มีคุณภาพในระดับสากล หน่วยงานที่สนับสนุนด้านการผลิต โดยจะยกตัวอย่างไว้พอสังเขป ดังนี้

1) ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME BANK) ธนาคารมีหน้าที่หลักในการพัฒนา ส่งเสริม ช่วยเหลือ และสนับสนุนการจัดตั้ง การดำเนินงาน การขยายหรือการปรับปรุงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการให้สินเชื่อ ค้ำประกัน ร่วมลงทุน ให้คำปรึกษา แนะนำ หรือให้บริการที่จำเป็นในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ

2) บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) มีหน้าที่ช่วยเหลือ และสนับสนุน SME ทั่วประเทศให้เข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยมีหลักเกณฑ์การค้ำประกันแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ หลักเกณฑ์การค้ำประกันสินเชื่อลักษณะรับความเสี่ยงร่วมกัน และหลักเกณฑ์การค้ำประกันสินเชื่อลักษณะ MOU สามารถใช้ได้ร่วมกับธนาคารไทยพาณิชย์ได้ทุกแห่ง ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการส่งออก และนำเข้าแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

3) ส่วนบริหารเงินทุน สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัว และ หัตถกรรมไทย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ส่วนบริหารเงินทุน มีหน้าที่หลักโดยให้ความช่วยเหลือ ประชาชน กลุ่มอาชีพ ผู้ผลิตอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมไทย หรือ อุตสาหกรรมรายย่อย ให้มีเงินทุนเริ่มต้นขยายการผลิตหรือปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต กู้ยืมวงเงินไม่เกิน 1 ล้านบาท กำหนดการชำระคืนตั้งแต่ 2-10 ปี ขึ้นอยู่กับหลักทรัพย์สินค้ำประกัน

4) ธนาคารเพื่อการเกษตร และสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) มีหน้าที่ให้บริการ และสนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ SMEs ตามประเภทของเงินกู้ที่กำหนดไว้ รวมถึงการช่วยเหลือในการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการ การให้สินเชื่อในเงื่อนไขที่เหมาะสม การให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการด้านการผลิต และด้านการตลาด

5) ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) มีหน้าที่ให้บริการทางการเงินที่ครอบคลุม ไม่ว่าจะเป็น สินเชื่อสำหรับทุนหมุนเวียน สินเชื่อเพื่อการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร สินเชื่อเพื่อการค้าต่างประเทศ โครงการสินเชื่อพิเศษต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีบริการทางการเงินอื่น ๆ วัตถุประสงค์สนองความต้องการของผู้ประกอบการ SME อีกมากมาย เช่น การจัดการสภาพคล่องของธุรกิจ การลงทุน การค้าต่างประเทศ ฯลฯ พร้อมกันนี้ ยังมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้สำหรับผู้ประกอบการ ภายใต้โครงการไบโพลี Business Forum

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่สนับสนุนสถาบันการเงินและการลงทุนอีกหลายแห่ง เช่น ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (Exim Bank) ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ฯลฯ ซึ่งผู้สนใจสามารถสืบค้นได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ

2.2.5.2 ด้านการผลิต (Manufacture) ได้มีหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน ที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจ SMEs หลายหน่วยงาน โดยมีเป้าหมายในการสร้างผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ที่มุ่งเน้นการผลิตสินค้านวัตกรรม สู่มาตรฐานการผลิตที่มีคุณภาพในระดับสากล หน่วยงานที่สนับสนุนด้านการผลิต โดยจะยกตัวอย่างไว้พอสังเขป ดังนี้

1) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กสอ) มีหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุน และ คัดคว้าควบคุมคุ้มครอง การอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ดำเนินธุรกิจอยู่แล้ว และธุรกิจที่กำลังจะเกิดขึ้นใหม่ โดยดำเนินการตามแบบแผนและวิธีการตามขั้นตอน ในขั้นแรกจะดำเนินการให้ความสำคัญเน้นหนักในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว พร้อมทั้งปฏิบัติหน้าที่ทางด้านควบคุมโรงงาน ส่งเสริมการผลิต และเผยแพร่กิจกรรมอุตสาหกรรม

2) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) มีหน้าที่ให้การรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) รับจดทะเบียนผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่ได้กำหนดมาตรฐาน และการเป็นหน่วยตรวจให้กับสถาบันมาตรฐานต่างประเทศ การรับรองฉลากเขียว (Green Label) การรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ชุมชน การรับรองความสามารถห้องปฏิบัติการ การรับรองระบบการจัดการ SME การจดทะเบียนบุคลากร ผู้ทรงคุณวุฒิ หลักสูตรและองค์ประกอบมาตรฐาน เป็นต้น

3) ศูนย์บริการการออกแบบ SMEs สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมศูนย์บริการการออกแบบ SME มีหน้าที่ให้บริการการออกแบบครบวงจร ตั้งแต่การวิเคราะห์ความต้องการเพื่อสรุปเป็น Design Concept เข้าสู่กระบวนการออกแบบ ไปจนถึงการจัดแบบเพื่อการผลิต และให้คำปรึกษาในขั้นตอนการผลิต นอกจากนี้ ยังมีบริการให้คำปรึกษาและแนะแนวทางในการออกแบบแก่ผู้ประกอบการ เพื่อให้สามารถเชื่อมโยง ประสานข้อมูล ทั้งที่เกี่ยวข้องกับงานออกแบบการผลิต และการเลือก Supplier ให้สอดคล้องกันในการดำเนินธุรกิจ

4) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มีหน้าที่หลักในการตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ สถานประกอบการ และการโฆษณา ตลอดจนติดตาม เฝ้าระวัง ข้อมูลข่าวสารด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพทั้งในและต่างประเทศ ศึกษาวิเคราะห์ วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ เทคโนโลยี และระบบงานคุ้มครองผู้บริโภคด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพ

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่สนับสนุนด้านการผลิตอีกหลายแห่ง เช่น สถาบันค้นคว้าและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตทางอุตสาหกรรม บริษัท เมทาฟอร์ม (ประเทศไทย) จำกัด สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ฯลฯ ซึ่งผู้สนใจสามารถสืบค้นได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ

2.2.5.3 ด้านการตลาด (marketing) เป็นหน้าที่สำคัญที่ทุกธุรกิจ SMEs จำเป็นจะต้องมี ตั้งแต่การกระจายสินค้าและบริการไปสู่ลูกค้า การวางแผนและการสร้างความต้องการ ตลอดจนส่งเสริมการขาย เพื่อช่วยในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ประกอบด้วยหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน โดยจะยกตัวอย่างไว้พอสังเขป ดังนี้

1) กระทรวงพาณิชย์ มีหน้าที่ดูแลการค้า ธุรกิจบริหาร ทรัพย์สินทางปัญญา มีภารกิจในการดูแลราคาสินค้าเกษตร และรายได้เกษตรกร ตลอดจนดูแลผู้บริโภคภายใต้กฎหมายของกระทรวง และส่งเสริมพัฒนาธุรกิจการค้าของประเทศ

2) ศูนย์ให้คำปรึกษาธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ มีหน้าที่ให้คำปรึกษาทางธุรกิจแบบ One Stop Service ในด้านต่าง ๆ ปรึกษาด้านการจดทะเบียนนิติบุคคล การจัดทำบัญชีธุรกิจ ให้คำปรึกษาด้านการเงิน การตลาด การออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ และการพัฒนาบุคลากร

3) สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ (สพก.) เป็นองค์กรหลักในการสร้าง และพัฒนาผู้ประกอบการให้มีขีดความสามารถในการบริหารธุรกิจอย่างยั่งยืน มีหน้าที่พัฒนาความรู้และทักษะผู้ประกอบการเดิมและสร้างเสริมให้เกิดผู้ประกอบการใหม่ รับผิดชอบด้านการพัฒนาและสนับสนุนทางวิชาการในการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการลงทุน อุตสาหกรรม และการร่วมลงทุน

4) กรมการค้าภายใน มีหน้าที่ให้บริการ ส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจการค้า ขนาดย่อม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เผยแพร่สินค้าที่ผลิตภายในประเทศที่นิยมในหมู่ผู้บริโภคให้บริการข้อมูลทางวิชาการ

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่สนับสนุนด้านการตลาดอีกหลายแห่ง เช่น โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่(NEC) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมหน่วยงานภายในกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กรมพัฒนาธุรกิจการค้า สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ฯลฯ ซึ่งผู้สนใจสามารถสืบค้นได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ

2.2.5.4 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Science and Technology Development) ธุรกิจ SMEs ผู้ประกอบการจำเป็นต้องศึกษาองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งมีหน่วยงาน หรือ องค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ที่ให้บริการ และเป็นที่พักพิงให้แก่มือประกอบการธุรกิจ SMEs ทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ประกอบด้วยหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน โดยจะยกตัวอย่างไว้พอสังเขป ดังนี้

1) สถาบันวิจัยและพัฒนาเพื่ออุตสาหกรรม มีหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ประสานงาน และอำนวยความสะดวกด้านวิจัยและพัฒนาระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคอุตสาหกรรม

2) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) มีหน้าที่สนับสนุนกระบวนการสร้างความรู้ สร้างนักวิจัยและระบบการวิจัย โดยใช้จุดเด่นการบริหารการวิจัย มีการสนับสนุนงานวิชาการเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมภาคต่าง ๆ

3) สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วว.) มีหน้าที่ให้บริการทดสอบ วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์และวัตถุดิบที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งให้บริการสอบเทียบมาตรฐานเครื่องมือวัดทางวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรม อาทิ เครื่องมือทางไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ แสง เสียง อุณหภูมิและเครื่องมือวัดประมาณทางสากล

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานที่สนับสนุนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอีกหลายแห่ง เช่น กรมวิทยาศาสตร์บริการสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) SIPA สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) สถาบันส่งเสริมเทคโนโลยี (ส.ส.ท) ฯลฯ หน่วยงานสนับสนุน SMEs (ม.ป.ป) ซึ่งผู้สนใจสามารถสืบค้นได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ

จากข้อมูลข้างต้นสรุปว่า องค์กรเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชนได้ให้ความสำคัญกับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs เป็นอย่างมาก เพราะธุรกิจ SMEs สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยให้มีความมั่นคง ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐและเอกชนจึงได้กำหนดองค์กรต่างๆ เพื่อให้ข้อมูล ส่งเสริมและสนับสนุนการค้าประกอบด้วย ด้านสถาบันการเงินและการลงทุน ซึ่งผู้ประกอบการสามารถขอคำปรึกษาในการหาแหล่งเงินทุน เพื่อให้ตรงกับความต้องการเงินลงทุนในการดำเนินธุรกิจของตนเอง ด้านการผลิต หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะทำหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุน คั่นคว้า ควบคุม คุ่มครอง รับรองมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ จดทะเบียนผลิตภัณฑ์ จดทะเบียนบุคลากร รับรองระบบการจัดการ SMEs วิเคราะห์ความต้องการไปจนถึงการจัดแบบเพื่อการผลิต ให้คำปรึกษาในขั้นตอนการผลิต ฝึกอบรมด้านมาตรฐานผลิตภัณฑ์ และตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ รวมถึงสถานประกอบการ ทำให้ผู้ประกอบการมีกระบวนการผลิตที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพ ด้านการตลาด หน่วยงานต่าง ๆ ทำหน้าที่ส่งเสริมพัฒนาธุรกิจการค้าของประเทศ ให้คำปรึกษาด้านการตลาด พัฒนาบุคลากร และผู้ประกอบการให้มีขีดความสามารถในการประกอบธุรกิจ เผยแพร่สินค้าที่ผลิตในประเทศไทยให้ผลิตภัณฑ์เป็นที่รู้จักในตลาด ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หน่วยงานต่าง ๆ มีหน้าที่สนับสนุนการสร้างความรู้ สร้างนักวิจัย มีการสนับสนุนงานวิจัย เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรม รวมทั้งให้บริการสอบเทียบมาตรฐานเครื่องมือวัดทางวิทยาศาสตร์ และอุตสาหกรรม ทำให้ผู้ประกอบการเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่จะพัฒนาธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ และมีการพัฒนาขยายกิจการในอนาคตต่อไปอย่างมั่นคง

สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรเศรษฐศาสตรบัณฑิต สามารถหาข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเพื่อขอรับคำแนะนำหรือคำปรึกษา ด้านการเงินการลงทุนจากธนาคารหลายแห่ง เช่น ธนาคารออมสิน ธนาคารกสิกร ธนาคารกรุงไทย เป็นต้น ด้านการผลิตสามารถหาข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเพื่อขอรับคำแนะนำหรือคำปรึกษา เกี่ยวกับการผลิตสินค้า และสร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ได้จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เป็นต้น สำหรับด้านการตลาดสามารถขอคำแนะนำการกระจายสินค้า การดำเนินธุรกิจ การตลาด หรือคำปรึกษาได้จากกระทรวงพาณิชย์ศูนย์ให้คำปรึกษาธุรกิจสำนักพัฒนาผู้ประกอบการ เป็นต้น สำหรับด้านด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สามารถขอคำแนะนำการพัฒนาสินค้า หรือคำปรึกษาได้จาก

สถาบันวิจัย และพัฒนาเพื่ออุตสาหกรรมสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย เป็นต้น

2.2.6 หน่วยงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาชีพจัดการศึกษาบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้จัดทำโครงการเกี่ยวกับการสร้างผู้ประกอบการที่มีความสำคัญ เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งสู่เป้าหมายการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจของประเทศ และยังคงสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่มีการสนับสนุนส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรในสถาบัน โดยใช้ความรู้เป็นฐาน และเป็นช่องทางในการนำผลงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ และนวัตกรรมที่สร้างขึ้นในมหาวิทยาลัยมาพัฒนาสู่กระบวนการในการใช้งานเชิงพาณิชย์ สร้างรายได้ และผลประโยชน์กลับสู่มหาวิทยาลัย ชุมชน และประเทศไทยอย่างมั่นคง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดตั้งหน่วยงานที่ส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจ SMEs ไว้ 2 หน่วยงาน ดังนี้

2.2.6.1 ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (สกอ.) ให้จัดตั้งศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจโดยใช้ชื่อหน่วยงานว่า ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร หรือ RMUTP-UBI ดำเนินภารกิจหลักในบทบาทการสร้างผู้ประกอบการใหม่ที่มีศักยภาพจากผลการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม และเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัย เพื่อให้สามารถสร้างรายได้แก่ตนเอง สร้างรายได้สู่มหาวิทยาลัยอันส่งผลสู่รายได้ระดับประเทศ รวมทั้งบทบาทในการให้บริการข้อมูลและให้คำปรึกษาแก่ผู้รับบริการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2550 ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจสามารถให้การบ่มเพาะแก่ผู้เข้ารับการบ่มเพาะธุรกิจ รวมทั้งการดำเนินงานด้านการประชาสัมพันธ์ การศึกษาดูงาน การจัดอบรมสัมมนา การจัดตั้งชมรมนักศึกษาผู้ประกอบการและการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของโครงการ

2.2.6.2 คลินิกเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ร่วมลงนามความร่วมมือกับกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อจัดตั้งคลินิกเทคโนโลยีตั้งแต่เดือน มกราคม 2546 และมีการลงนามความร่วมมือในการถ่ายทอดเทคโนโลยีอีกจำนวน 3 ครั้ง คลินิกเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยมีพันธกิจในการทำงานวิจัยด้านการสร้างองค์ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยี ให้คำปรึกษา และบริการข้อมูลที่มีมหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ ถ่ายทอดเทคโนโลยีจากผลงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรมสู่ชุมชนและผู้ประกอบการ ให้การอบรมวิชาชีพแก่บุคคลทั่วไป บุคลากรของภาครัฐ เอกชน ผู้ต้องการประกอบอาชีพทั้งในและต่างประเทศ บริการงานภายใต้ความรับผิดชอบของสถาบันวิจัยและพัฒนาในรูปแบบของศูนย์ ประกอบด้วย คลินิกเทคโนโลยีชุมชนเขตอุตสาหกรรม โซติเวซ พาณิชยการพระนคร พระนครเหนือ สถาบันวิจัยและพัฒนาได้รับการสนับสนุนบุคลากรและงบประมาณจากมหาวิทยาลัยและกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

จากข้อมูลข้างต้นสรุปว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครได้ให้ความสำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมถึงการพัฒนาให้นักศึกษาให้เกิดแรงจูงใจและมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ โดยจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะธุรกิจและคลินิกเทคโนโลยีที่ทำหน้าที่ให้คำแนะนำ ส่งเสริมสนับสนุน จัดอบรม สัมมนา และถ่ายทอดความรู้แก่นักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

2.3.1 แรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นความต้องการของบุคคลที่มีต่อความต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุตามเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายที่บุคคลนั้นตั้งไว้ ความต้องการของแต่ละบุคคลมีมากน้อยแตกต่างกันขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งความต้องการนี้จะส่งผลทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมในการตอบสนองความต้องการของตนเองแตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตามความต้องการของแต่ละบุคคลที่แสดงพฤติกรรมออกมาในอนาคตไม่ได้เกิดจากแรงจูงใจเพียงประการเดียว แต่อาจเกิดจากแรงจูงใจหลายประการทำให้เกิดเป็นความต้องการ นอกจากนี้ นักจิตวิทยาและนักวิชาการได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ดังนี้

Merriam-Webster (1974) อ้างถึงใน อริยา(2552)กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ บางสิ่งบางอย่างที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม หากแปลความหมายโดยพยางค์คำว่าแรงจูงใจมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Movere หมายถึง การเคลื่อนที่ การเคลื่อนไหว ดังนั้น บุคคลใดก็ตามหากมีความต้องการอะไรก็ตามจะไม่สามารถอยู่เฉยได้แต่จะมีการเคลื่อนไหว มีแรงขับ แรงกระตุ้นก่อให้เกิดพฤติกรรม เป็นการตอบสนองความต้องการเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ คนที่มีแรงจูงใจมากจะสังเกตได้จากพฤติกรรมที่จะมีความถี่ซ้มนอกจากรั้ว อริยา ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า โดยทั่วไปแล้วแรงจูงใจและพฤติกรรมมีหลักการทั่วไป 3 ประการ ดังนี้

2.3.1.1 พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหมดต้องได้รับการจูงใจหรือถูกกระตุ้น

2.3.1.2 สภาพของการจูงใจทั้งหมดไม่จำเป็นต้องนำไปสู่การมีพฤติกรรม

2.3.1.3 พฤติกรรมที่ได้รับจากการจูงใจอาจเกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือไม่ได้เรียนรู้ก็ได้

จากข้อมูลข้างต้นสรุปว่าแรงจูงใจ คือ ความต้องการบางสิ่งบางอย่างที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา มีการเคลื่อนไหว มีแรงขับ แรงกระตุ้น ก่อให้เกิดพฤติกรรม เป็นการตอบสนองความต้องการของตนเองเพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย ความต้องการของแต่ละบุคคลที่แสดงพฤติกรรมออกมาในอนาคตจะประกอบด้วยแรงจูงใจหลายประการรวมเข้าด้วยกัน

2.3.2 ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ (Learned Needs Theory)

เนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์มีความสลับซับซ้อน พฤติกรรมบางอย่างอาจสังเกตเองได้ พฤติกรรมบางอย่างสังเกตเองไม่ได้ ต้องใช้เครื่องมือวัดพฤติกรรมเนื่องจากมนุษย์มีพฤติกรรมปรับตัวอยู่ตลอดเวลา เพื่อตอบสนองความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้พฤติกรรมมนุษย์มาจากแรงจูงใจที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาของการดำเนินชีวิต เช่น นักศึกษาบางคนอาจมีแรงจูงใจในการพากเพียรเรียนหนังสือ เพื่อให้ได้เกียรตินิยม หรือนักศึกษาบางคนเลือกที่จะโดดเรียน เพื่อไปทำกิจกรรมบางอย่าง หรือนักศึกษาบางคนหาประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนเป็นต้นฉะนั้น

แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่เร้ากระตุ้นพฤติกรรมของบุคคลอยู่ตลอดเวลา ซึ่งนักจิตวิทยาหลายคนเชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและจิตใจ สำหรับการศึกษความต้องการหรือแรงจูงใจส่วนใหญ่นิยมใช้ นักจิตวิทยาในกลุ่มแนวคิดมนุษยนิยมเนื่องจากนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้มีแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ไว้ดังนี้ (เต็มศักดิ์, 2547)

1. มนุษย์เป็นสิ่งที่มีชีวิตจิตใจมีความต้องการด้านต่าง ๆ เช่น ความรัก ความเข้าใจ และมีความสามารถในตัวที่แตกต่างกัน มนุษย์ไม่ใช่หุ่นยนต์หรือเครื่องจักรที่ใครจะทำให้เป็นอะไรได้ตามชอบใจ ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับกลุ่มพฤติกรรมนิยม
2. มนุษย์ทุกคนต่างพยายามที่จะค้นหาและทำความเข้าใจตนเอง (self actualization) รวมทั้งยอมรับในศักยภาพของตนเอง
3. ถ้ามนุษย์สามารถเข้าใจตนเองและยอมรับผู้อื่นได้เมื่อไหร่ จะเกิดความพยายามที่จะพัฒนาตนเอง ไปถึงขั้นสูงสุดของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์
4. เนื่องจากมนุษย์มีธรรมชาติที่ต้องการจะพัฒนาตนเองอยู่แล้ว ดังนั้นจึงควรให้โอกาสแต่ละคนที่จะมีอิสระในการที่จะเลือกกระทำในสิ่งที่ตนต้องการ และมีสิทธิ์ที่จะแสวงหาประสบการณ์ตามความปรารถนาของตน สามารถตัดสินใจที่จะเลือกหนทาง ในการแก้ปัญหาให้กับตนเอง รวมทั้งต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองด้วย
5. วิธีการแสวงหาความรู้ ข้อเท็จจริง รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ จะมีความสำคัญมากกว่าตัวความรู้ และข้อเท็จจริงต่าง ๆ เนื่องจากความรู้และข้อเท็จจริงทั้งหลายสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ดังนั้นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองของมนุษย์จึงอยู่ที่วิธีการแสวงหาความรู้ให้กับตนเองมากกว่า

ผู้ศึกษาขอยกตัวอย่างนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ เช่น อับราฮัม ฮาโรลด์ มาสโลว์ (Abraham Harold Maslow), คาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) , อาร์เธอร์ คอมส์ (Arther Combs) , เมอร์เรย์ (Murray), แมคคลีแลนด (McClelland), ธอร์นไดค์ (Thorndike), สกินเนอร์ (Skinner) เป็นต้น

สำหรับการศึกษาค้นคว้าความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครครั้งนี้ จะใช้ทฤษฎีความต้องการการเรียนรู้ของ McClelland โดยผู้ศึกษาขอสรุปประวัติและผลงานของ McClelland โดยย่อไว้ดังนี้ (Wikipedia, 20017)

David Clarence McClelland เกิดเมื่อปี 24 พฤษภาคม 2460 หรือ ค.ศ. 1917 ที่เมืองเมาส์ เวอร์นอน รัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา จบการศึกษาระดับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ปี ค.ศ. 1941 หรือ พ.ศ. 2484 ต่อมาเมื่อปี ค.ศ. 1941 หรือ พ.ศ. 2484 มาเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเวสเลียน (Wesleyan University) หลังจากนั้นมาเป็นนักจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด (Harvard University) ผลงานที่โดดเด่นของ McClelland คือ การค้นพบทฤษฎีความต้องการ (Needs Theory) หรือเป็นที่รู้จักในชื่อของ ทฤษฎีความต้องการ 3 ประการ (Three Needs Theory) เมื่อ ค.ศ. 1960 S McClelland มีผลงานการเขียนหนังสือที่เป็นที่รู้จักและนิยมนำมาใช้สอน ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ หรือพฤติกรรมองค์กร เช่น The

Achieving Society, The Achievement Motive , Human Motivation , Power The Inner Experience , Power is The Great Motivator เป็นต้น

นอกจากนั้น McClelland ยังเป็นผู้ริเริ่มแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ (Capacity) โดยใช้ความรู้เรื่องนี้แก้ไขปัญหาการคัดเลือกบุคคลให้แก่หน่วยงานของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ทำให้เรื่องสมรรถนะได้รับความสนใจและศึกษานำมาใช้ในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในหลายประเทศรวมถึงประเทศไทยจนถึงปัจจุบัน

แนวคิดของ McClelland กล่าวว่า มนุษย์เรียนรู้ความต้องการจากสังคมที่เกี่ยวข้อง โดยความต้องการจะถูกก่อตัวและพัฒนาตลอดช่วงชีวิตของแต่ละคนโดยอธิบายถึงความต้องการของความสำเร็จ ความต้องการทางอำนาจ และความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ซึ่งจะมีผลต่อการกระทำของบุคคลในการบริหารจัดการชีวิตในบริบทที่ตนอาศัยอยู่ สำหรับแบบจำลอง (Model) ดังกล่าว ได้ถูกพัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 1960 หรือ พ.ศ.2503 หลังจากทฤษฎีความต้องการของ Maslow ในปี ค.ศ.1940 หรือ พ.ศ.2483 McClelland กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการทั้ง 3 ประเภท เป็นแรงจูงใจ โดยขึ้นอยู่กับอายุ เพศ เชื้อชาติ หรือวัฒนธรรม

นอกจากนี้ McClelland ได้รับการยอมรับและยกย่องว่าเป็นคนแรก ที่เริ่มประยุกต์ทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการมาใช้กับ โครงการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ สำหรับคนทั่วไป ซึ่งมีเป้าหมายที่จะกระตุ้นให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ และงานของ McClelland ยังถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เด่นชัดและสำคัญในทางทฤษฎี กล่าวคือเป็นรูปแบบพฤติกรรมของผู้ประกอบการตาม ทรรศนะของ McClelland ถือว่าตัวผู้ประกอบการนั้นเป็นทั้งผลผลิตของสังคมและผู้ก่อให้เกิด มาตรฐานใหม่ ๆ ขึ้นในสังคม (San Sana, 2555)

สำหรับประเทศไทยมีนักวิชาการนำทฤษฎีของ McClelland มาศึกษาและได้สรุปแนวคิดของ McClelland 3 ด้าน ไว้ดังนี้

2.3.2.1 ความต้องการทางอำนาจ (Power Need) เป็นความต้องการที่มีอิทธิพลเหนือคนอื่น และสามารถสั่งการให้ผู้อื่นทำตาม เพื่อจุดมุ่งหมายของตน และส่วนรวม บุคคลเหล่านี้มักมีความมุ่งมั่นในอาชีพการบริหารธุรกิจ สำหรับการศึกษาความต้องการทางอำนาจ ได้มีนักวิชาการหลายคน สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของ McClelland ไว้ดังนี้

1) รัตติกรณ์ (2550) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการทางอำนาจว่าเป็นความต้องการให้ผู้อื่นคล้อยตามตน ต้องการที่จะมีความรับผิดชอบในการควบคุมผู้อื่น หรือโน้มน้าวผู้อื่นให้ทำในสิ่งที่ตนต้องการ และไม่ทำในสิ่งที่ตนไม่ต้องการ ลักษณะคนที่ต้องการอำนาจสูง มีลักษณะ ดังนี้

- 1.1) มีความต้องการที่จะมีอิทธิพลต่อคนอื่น
- 1.2) สนใจการรักษาสัมพันธภาพแห่งความเป็นผู้นำ
- 1.3) ต้องการมีบารมีและการได้รับอิทธิพลเหนือคนอื่นมากกว่าการมี

ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิผล

2) ตุลา (2554) ได้เรียบเรียงไว้ว่าความต้องการทางอำนาจเป็นความต้องการที่จะมีอำนาจและตำแหน่งหน้าที่ที่มีอิทธิพลเหนือคนอื่น เพื่อที่จะทำให้อื่นอื่นมีพฤติกรรมตามที่ตนเองต้องการ หรือเป็นความต้องการที่จะมีอำนาจในการบังคับบัญชาคนอื่น

3) ลักขณา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ลักษณะเด่นของบุคคลที่มีความต้องการทางอำนาจจะมีลักษณะ มีความพึงพอใจในความสามารถของตนที่จะควบคุมคนอื่น จุดมุ่งหมายที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จมีความสำคัญเป็นอันดับรอง ความสำคัญอันดับแรกคือความต้องการมีอำนาจสูงสุดของบุคคลนั้น หรือกล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายของการประสบความสำเร็จคือความต้องการมีอำนาจเป็นอันดับแรก คนที่มีความต้องการอำนาจสูงจะมีความพึงพอใจถ้าได้อยู่ในสถานะที่มีอิทธิพลและได้ควบคุมคนอื่น

4) แก้วตา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการทางอำนาจคือบุคคลที่มีความต้องการควบคุมหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้อื่นชอบการแข่งขันและให้ความสำคัญกับความมีชื่อเสียง เกียรติยศและอำนาจเหนือบุคคลอื่น

5) เมธา (25560) เขียนข้อมูลในเว็บไซต์ Gotoknow เกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาของ McClelland ในเรื่องความต้องการทางอำนาจว่าเป็นความต้องการอำนาจเพื่อที่จะควบคุมสิ่งแวดล้อมและมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการอำนาจสูง มีลักษณะดังนี้

5.1) แสวงหาวิถีทางเพื่อทำให้ตนมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

5.2) ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับหรือยกย่อง

5.3) ต้องการความเป็นผู้นำ

5.4) ต้องการงานให้เหนือกว่าบุคคลอื่น และจะกังวลเรื่องอำนาจ

มากกว่าการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

สรุปความต้องการทางอำนาจเป็นความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นจะเกี่ยวข้องกับการควบคุมหรือโน้มน้าวผู้อื่นให้ดำเนินตามความต้องการของตน เพื่อแสดงความเป็นผู้นำในการตัดสินใจ สำหรับนักศึกษาที่ต้องการจะเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ต้องมีคุณลักษณะของความต้องการทางอำนาจเพื่อควบคุม และโน้มน้าวผู้ร่วมงานให้ทำงานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้จะต้องมีภาวะผู้นำเพื่อสั่งการ ควบคุม และติดตามให้งานด้านธุรกิจประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

2.3.2.2 ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Need) เป็นความต้องการที่จะอยู่กับคนอื่น ๆ มีมิตรสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และไม่ถูกปฏิเสธจากผู้อื่น สำหรับการศึกษาความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ซึ่งนักวิชาการหลายคน สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของ McClelland ไว้ดังนี้

1) รัตติกรณ์ (2550) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็นความต้องการรักษาสัมพันธภาพที่สนิทสนมใกล้ชิดกับคนอื่น ลักษณะของคนที่มีความต้องการใฝ่สัมพันธ์สูง มีลักษณะดังนี้

1.1) มีความต้องการอย่างแรงกล้าต่อการยอมรับ ความเชื่อมั่นหรือกำลังใจ

1.2) มีแนวโน้มที่จะปรับตัวเข้าหาผู้อื่น

1.3) มีความใส่ใจในความรู้สึกของผู้อื่น

1.4) เห็นความสำคัญต่อความรู้สึกของผู้อื่น

1.5) ชอบสถานการณ์ที่ร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

2) ตูลา (2554) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็น ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น หรือการได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน และเป็นความต้องการที่จะรักษาความสัมพันธ์กับคนอื่นหรือเพื่อนร่วมงาน

3) แก้วตา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธ์คือ บุคคลที่มีความต้องการความผูกพัน การแสวงหาเพื่อนและชอบทำงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

4) ซอลดา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ เป็นความต้องการความผูกพัน พอใจกับความเป็นที่รัก หลีกเลียงความเจ็บปวดจากการต่อต้านโดยสมาชิกกลุ่มสังคม รักษาความสัมพันธ์อันดีในสังคม พอใจการให้ความร่วมมือมากกว่าการแย่งชิงแข่งขัน สร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพและความเข้าใจอันดี

5) ลักขณา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธ์หมายถึง บุคคลจะแสดงความต้องการลักษณะนี้จากแรงจูงใจที่มีลักษณะเด่นที่จะได้รับความพึงพอใจจากกิจกรรมทางสังคม และกิจกรรมในด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเป็นส่วนตัว มีความต้องการจะสร้างความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกับบุคคลอื่นอย่างจริงจัง และต้องการที่จะมีความใกล้ชิดทางด้านจิตใจกับบุคคลอื่น และถ้ามีการให้เลือกระหว่างการทำงานกับคนที่มีความสามารถหรือทำงานกับเพื่อนผู้ที่มีความต้องการด้านมิตรสัมพันธ์จะเลือกทำงานกับเพื่อน

6) เมธา (2560) เขียนข้อมูลในเว็บไซต์ Gotoknow เกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาของ McClelland ในเรื่องความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็นความต้องการที่จะมีมิตรภาพที่ดี หรือมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการใฝ่สัมพันธ์ที่ดี มีลักษณะดังนี้

- 6.1) ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
- 6.2) ต้องการสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น
- 6.3) บุคคลที่ต้องการความผูกพันสูงจะชอบสถานการณ์การร่วมมือนอกเหนือสถานการณ์การแข่งขัน โดยจะพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
- 6.4) มีความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในตนเองและมีแนวโน้มที่จะยอมตามความปรารถนาหรือบรรทัดฐานของผู้อื่น รวมทั้งคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นเป็นสำคัญ

สรุปความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็นความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์ และผูกพันกับสมาชิกในกลุ่มหรือผู้ร่วมงาน จะเกี่ยวข้องกับการปรับตัว การให้ความร่วมมือ การคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น สำหรับนักศึกษาที่ต้องการจะเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ต้องมีคุณลักษณะของความต้องการใฝ่สัมพันธ์ เพื่อสามารถสื่อสารกับผู้ร่วมงาน รับฟังโดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น ยินดีทำงานเพื่อให้งานบรรลุตามเป้าหมาย

2.3.2.3 ความต้องการความสำเร็จ (Achievement Need) เป็นความต้องการที่จะทำงานให้สำเร็จ พยายามทำให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และพยายามจะปรับปรุงงานให้ดีที่สุด ในบรรดาความต้องการทั้ง 3 ด้าน ด้านความต้องการสำเร็จจะเป็นความต้องการที่สำคัญ และจะช่วยพัฒนาความเจริญก้าวหน้ามาสู่สังคม ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีความต้องการสำเร็จสูงนั้น เมื่อได้รับมอบหมายงานเขาจะพยายามทำจนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ฉะนั้นหากสังคมมีบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จอยู่ในหน่วยงานหรือองค์กรจำนวนมากจะส่งผลให้กิจการงานต่าง ๆ ในหน่วยงาน

หรือองค์กรสำเร็จลุล่วงด้วยดี สำหรับการศึกษาความต้องการทางอำนาจ ได้มีนักวิชาการหลายคน สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของ McClelland ไว้ดังนี้

1) รัตติกรณ์ (2550) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จเป็นความต้องการจะเห็นผลงาน มีความต้องการที่จะบรรลุในเป้าหมายที่ต้องการ ลักษณะคนที่มีความต้องการความสำเร็จสูง มีลักษณะดังนี้

- 1.1) มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการทำงาน
- 1.2) ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติ
- 1.3) ชอบเสี่ยงกับเป้าหมายนั้นและสนุกกับการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น
- 1.4) ต้องการแข่งขันกับตัวเอง
- 1.5) ต้องการประสบความสำเร็จโดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานที่ยาก และท้าทาย
- 1.6) ต้องการทำสิ่งที่ดีกว่าคนอื่น
- 1.7) แสวงหาสถานการณ์ที่เขาสามารถที่จะรับผิดชอบในการหาทางที่แก้ปัญหาได้
- 1.8) ต้องการทราบข้อมูลย้อนกลับว่ามีความก้าวหน้าหรือไม่
- 1.9) ชอบงานที่ทำหายระดับปานกลาง และหลีกเลี่ยงงานที่เขารู้สึกว่ายากเกินไปหรือยากเกินไป

2) ชัชวาล (2552) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จ หมายถึงพลังผลักดันที่ต้องการแสดงออกถึงความดีเด่น ความต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จได้ดีกว่าคนอื่น หรือดีกว่ามาตรฐานทั่วไป ความมุ่งมั่นพยายามต่อสู้ฟันฝ่า เพื่อความสำเร็จ คนที่มีความต้องการแบบนี้เป็นคนที่ยืดหยุ่นทำอะไรให้ได้ดีกว่าคนอื่นเป็นคนที่ยืดหยุ่นเป็นสิ่งที่ท้าทาย และเป็นคนที่รับผิดชอบต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวต่องานของตน

3) ตูลา (2554) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จ คือแรงจูงใจที่บุคคลต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้มาตรฐานที่ดีที่สุด ต้องมีความภาคภูมิใจในตนเอง แข่งขันกับตนเอง พยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ต้องการประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานที่ยากลำบาก และมีลักษณะท้าทาย คนที่มีความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีเหตุผล มุ่งมั่นที่จะกระทำภารกิจให้ดีกว่าเดิมอยู่ตลอดเวลา รับการเสี่ยงในระดับที่เป็นไปได้รู้จักใช้วิจารณ์อย่างรอบคอบ ถ้าจะให้เลือกบุคคลมาร่วมงานหรือช่วยแก้ปัญหา คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกผู้เชี่ยวชาญหรือบุคคลที่มีความสามารถมากกว่าตน และคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำงานเพื่อความสำเร็จ

4) แมคคลีแลนด (McClelland, 1961 อ้างถึงใน ฤทัยรัตน์ และ เปรมฤดี, 2555) กล่าวว่า ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จสูง มีดังนี้

- 4.1) กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk – Taking) ในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ ความสามารถ โดยไม่ขึ้นอยู่กับโชคชะตาจะมีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ไม่ลังเล บุคคลที่ต้องการ

ความสำเร็จสูง มักไม่พอใจที่จะทำงานง่าย ๆ แต่ต้องการทำงานที่ยากลำบากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจใน ความสามารถของตนเอง

4.2) ขยันขันแข็ง (Energetic) หรือชอบการทำสิ่งแปลกใหม่ที่จะทำให้บุคคลนั้น เกิดความรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ ผู้มีความต้องการความสำเร็จสูงไม่จำเป็นต้องเป็นคนขยันในทุกเรื่อง แต่จะมีความมานะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย หรือสิ่งที่ยั่วความสามารถของตน และทำให้ตนเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไปแล้ว ผู้ที่มีความต้องการความสำเร็จสูงมักจะไม่ใช่ขยันขันแข็งในงานอันเป็นกิจวัตรประจำวัน แต่จะทำงานขยันขันแข็งเฉพาะงานที่ต้องใช้สมอง และเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถจะค้นคว้าหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป

4.3) รับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีความต้องการความสำเร็จสูงมักจะพยายามทำงานให้เสร็จเพื่อความพึงพอใจในตนเอง มิใช่เพียงให้คนอื่นยกย่อง มีความต้องการเสรีภาพในการคิด และการกระทำไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการ

4.4) ต้องการทราบแน่ชัดถึงผลการตัดสินใจของตนเอง (Knowledge of Result of Decision) โดยไม่ใช่เพียงการคาดคะเนเอาว่าจะต้องเป็นลักษณะอย่างนั้น อย่างนี้ นอกจากนี้ผู้ที่ต้องการความสำเร็จสูง ยังพยายามที่จะทำตัวให้ดีกว่าเดิมอีก เมื่อทราบว่าผลการกระทำของตัวเองเป็นอย่างไร

4.5) มีการทำนายหรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีความต้องการความสำเร็จสูง มักเป็นบุคคลที่มีแผนระยะยาว เพราะเล็งเห็นผลการณไกลกว่าผู้ที่มีความต้องการความสำเร็จต่ำ

4.6) มีทักษะในการจัดการระบบงาน (Organizational Skills) ข้อนี้ยังไม่มีหลักฐานการ ค้นคว้าเพียงพอ แต่เป็นลักษณะที่น่าจะให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงานยิ่งขึ้น

5) ซอลดา (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการความสำเร็จอย่างแรงกล้า กลัวความล้มเหลว ต้องการการแข่งขัน ชอบเสี่ยง กำหนดเป้าหมายสูง ชอบการทำท้าทาย มีความรับผิดชอบ รับผิดชอบและหาวิธีแก้ปัญหา บรรณานาจะทำงานให้ดีกว่าคนอื่น ลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จสูง มีลักษณะดังนี้

- 5.1) กล้าเสี่ยง
- 5.2) ฉลาดในการวางเป้าหมายระยะยาว
- 5.3) มีความสามารถในการบริหารองค์การ
- 5.4) มีความรับผิดชอบสูง
- 5.5) มีความกระตือรือร้นมุ่งมั่นในความสำเร็จของงาน
- 5.6) พึงพอใจการบรรลุความสำเร็จของงานตามบรรณานา
- 5.7) พยายามแสวงหาข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหา

ข้อผิดพลาด

6) ลักษณะ (2556) ได้เรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จ หมายถึงบุคคลที่ต้องการความสำเร็จสูง ความพึงพอใจก็คือการไปถึงจุดหมาย ความรู้สึกประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญของผู้ที่มีความต้องการในลักษณะนี้ แม้ว่าบุคคลที่ประสบความสำเร็จสูงจะเป็นคนที่ร่ำรวยเป็นคนซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีอย่างกว้างขวางเพราะเขาสามารถทำได้สำเร็จตามความ

มุ่งหมาย และแม้ว่าจะแทบทุกสิ่งทุกอย่างจะให้ผลตอบแทนหรือรางวัลการกระทำด้วยเงิน แต่เงินก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่จูงใจผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เขากลับใช้เงินเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาความสำเร็จของตน ผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงเป็นบุคคลที่พอใจที่จะได้รับรู้ผลการกระทำของตนกลับมาในทันทีทันใด และโดยทั่วไปบุคคลเหล่านี้จะเลือกทำงานที่มีระดับยากปานกลางมากกว่าที่จะเลือกทำงานที่ยากมากหรืองานที่ง่ายมาก เขาเหล่านั้นชอบที่จะทำงานอิสระเพื่อความสำเร็จซึ่งเป็นผลแห่งความพยายามมากกว่าจะเป็นผลมาจากความพยายามของคนอื่น คนที่ต้องการประสบความสำเร็จสูงจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะต้องเสี่ยงเนื่องจากเขาไม่สามารถควบคุมผลที่จะตามมาได้

นอกจากนั้น ลักขณา (2556) ยังได้เรียบเรียงไว้ว่า พื้นฐานความแตกต่างมากที่สุดของทฤษฎีความต้องการความสำเร็จตามความคิดของ แมคคลีแลนด์กับทฤษฎีอื่นก็คือ แมคคลีแลนด์มีความเห็นว่าความต้องการเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ซึ่งเขาชี้ให้เห็นว่าคนที่มีความต้องการแต่เป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จต่ำเป็นเพราะ ประสบการณ์ในชั้นเรียน ซึ่งเขาควรจะได้เพิ่มความต้องการเพื่อที่จะได้เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง เขายังมีความเชื่ออีกว่าคนเราจะสามารถเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมที่ทำให้มีความล้มเหลวทางเศรษฐกิจได้ โดยกระตุ้นความต้องการความสำเร็จ ฉะนั้นถ้าตามแนวคิดของแมคคลีแลนด์ความต้องการความสำเร็จเป็นสิ่งที่สามารถสอนให้แก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลได้

สรุปความต้องการความสำเร็จ เป็นความต้องการทำงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ นำประสบการณ์ที่ผิดพลาดในการทำงานมาปรับปรุงแก้ไข สำหรับนักศึกษาที่ต้องการจะเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ต้องมีคุณลักษณะของความต้องการความสำเร็จ มีความมุ่งมั่นอดทน พัฒนาความรู้ความสามารถตนเองอยู่เสมอ มีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน

จากทฤษฎีความต้องการเรียนรู้ของแมคคลีแลนด์ผู้ศึกษาได้นำแนวคิด และสาระสำคัญของทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่อง ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เนื่องจากทฤษฎีนี้สามารถอธิบายความต้องการ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จได้อย่างครอบคลุมกับตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ได้แก่เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งผลของการศึกษาอาจนำมาแก้ปัญหาความสูญเสียทางการศึกษาที่มีสาเหตุเนื่องจากผู้จบการศึกษาไม่สามารถนำความรู้มาประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้รวมถึงการตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในการสร้างผู้ประกอบการหน้าใหม่ หรือ Start up

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องผู้ศึกษาได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยกำหนดให้ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษาครั้งนี้

โดยจำแนกตามเพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.4.1.1 เพศ

เพศ เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีผู้ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเพศไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546)กล่าวว่า เพศหมายถึงรูปที่แสดงให้รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย

อัศวพล (2555) ได้สรุป เพศ หมายถึง สิ่งที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบแสดงถึงลักษณะที่สามารถวัดได้ไม่ขึ้นอยู่กับเวลา

สมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยามพบว่า เพศชายมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย

ณัฐวดี (2552) ได้ศึกษาคูณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า เพศชาย และเพศหญิง มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการต่างกัน และเพศมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

จากเอกสารข้างต้น เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำเพศมาเป็นปัจจัยส่วนบุคคลและได้ตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

2.4.1.2 สาขาวิชาที่ศึกษา

นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีปีชั้นปีที่ 4ปีการศึกษา 2560 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วยสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ซึ่งสาขาวิชาที่นักศึกษาได้เลือกเรียนเป็นสิ่งที่แสดงให้รู้ว่ามีเมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษา บุคคลนั้นจะมีความรู้ความสามารถ ความชำนาญในศาสตร์นั้นๆ และอาจส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

จากเอกสารข้างต้น สาขาวิชาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำสาขาวิชาที่ศึกษามาเป็นปัจจัยส่วนบุคคล และตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

2.4.1.3 ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

ประสบการณ์ในการทำงานก่อให้เกิดการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความสามารถ ส่งผลให้นักศึกษาสนใจและต้องการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการอีกด้วย

ชูชัย (2547) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยพบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การประกอบธุรกิจมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษามหาวิทยาลัยสยามพบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ระหว่างเรียนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์

พรทิพย์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็น ผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงาน เพื่อหารายได้ด้วยตนเองในระหว่างการศึกษาต่างกัน มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากเอกสารข้างต้น ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพล ต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมาเป็นปัจจัยส่วนบุคคล และได้ตั้งสมมติฐานว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนที่แตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

2.4.1.4 อาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง

อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หมายถึง การประกอบกิจการของพ่อ แม่ หรือผู้ที่อบรมเลี้ยงดูนักศึกษา ซึ่งเป็นการหารายได้เพื่อนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัว โดยจำแนก อาชีพ ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ และอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ

ชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า อาชีพของบิดา มารดา ที่แตกต่างกัน จะมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ณัฐวุฒิ (2552) ได้ศึกษาคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษาสาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าอาชีพของบิดามารดามีผลต่อ คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

จากเอกสารข้างต้นกล่าวได้ว่า อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำอาชีพของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง มาเป็นปัจจัยส่วนบุคคลและได้ตั้งสมมติฐานว่านักศึกษาที่มีบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมี อาชีพแตกต่างกันจะมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า 1. นักศึกษามหาวิทยาลัยไทยโดยภาพรวมมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้าง สูง 2. นักศึกษาที่มีเพศและเรียนกลุ่มวิชาที่ต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน 3. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ รายได้ต่อเดือนของครอบครัว และอาชีพของบิดา มารดาที่แตกต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน และ 4. ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ สามารถ ร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยได้

สมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม ด้านลักษณะความเป็นผู้ประกอบการพบว่า นักศึกษามีลักษณะความเป็น

ผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 5 ด้าน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะความเป็นผู้ประกอบการด้านความคิดริเริ่มเชิงนวัตกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านความเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และตำแหน่งการควบคุมตามลำดับ ในการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้ประกอบการกับปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลทุกปัจจัยมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นปัจจัย พบว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย และคณะนิติศาสตร์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น นักศึกษาที่เป็นบุตรคนแรกมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่านักศึกษาที่ไม่เป็นบุตรคนแรก นักศึกษาที่มีประสบการณ์ระหว่างเรียนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ และนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมหรือเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เป็นสมาชิกชมรมหรือเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนตัว นอกจากนี้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวโน้มในการเป็นผู้ประกอบการพบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อทุกปัจจัยอยู่ในระดับเห็นด้วยมากโดยในด้านการเห็นโอกาส ความก้าวหน้า และความสำเร็จของบุคคลต่างๆ ที่เป็นผู้ประกอบการ ทำให้นักศึกษาอยากเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูงที่สุด รองลงมาคือครอบครัว ญาติกลุ่มเพื่อน มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ

เกศณี (2552) ได้ศึกษาศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย 2) ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 3) นักศึกษาที่มีรายได้สุทธิของครอบครัวและประสบการณ์การประกอบธุรกิจต่างกัน มีศักยภาพการเป็นเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ คณะที่ศึกษาและอาชีพหลักของครอบครัวต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน และ 4) ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

ณัฐวุฒิ (2552) ได้ศึกษาคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาศาขการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานครผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพศชายมากกว่าเพศหญิง มีอายุมากที่สุด 20 ปี เป็นเชื้อชาติไทยมากที่สุด บิดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวมากที่สุด มารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรมมากที่สุด มีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวอยู่ในช่วง 60,001 – 80,000 บาทมากที่สุด 2) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการทั้ง 13 ด้านแตกต่างกัน โดยพบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อายุนักศึกษามีผลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของบิดามีผลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของมารดามีผลต่อคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน รายได้ต่อครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.053) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน โดยพบว่า เพศมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของบิดามีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็น

ผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของมารดา มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน และรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศิริพร (2552) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผลการศึกษาพบว่า สาขาวิชา อาชีพของบิดามารดา ประสบการณ์ในการหารายได้ด้วยตนเอง และประสบการณ์ในการฝึกอบรมหลักสูตรการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา แต่ตัวแปรด้านเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา นอกจากนี้ นักศึกษายังมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ และมีความต้องการให้คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้เพิ่มรายวิชาที่เน้นการเป็นผู้ประกอบการและเพิ่มชั่วโมงการศึกษาภาคปฏิบัติมากขึ้น รวมทั้งให้มหาวิทยาลัยได้สร้างเครือข่ายผู้ประกอบการและส่งนักศึกษาไปฝึกงานกับผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จและต้องการให้หน่วยงานของภาครัฐจัดหาแหล่งเงินทุนอัตราดอกเบี้ยต่ำและให้การสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดให้แก่นักศึกษาที่ต้องการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ

พรทิพย์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประสบการณ์ในการทำงานเพื่อหารายได้ด้วยตนเองระหว่างการศึกษาต่างกันมีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการตัดสินใจเลือกอาชีพ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ 3) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ 4) ลักษณะทางจิต ได้แก่ แรงจูงใจภายใน บุคลิกภาพด้านการแสดงตัว ความสามารถในการตัดสินใจ เจตคติต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะทางสังคม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ 5) ลักษณะของสถานการณ์ ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม จิตลักษณะเดิม ได้แก่ บุคลิกภาพด้านการแสดงตัว สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 เมื่อควบคุมตัวแปร การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการคงที่

วันวิสาข์ (2557) ได้ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดนัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความเป็นตัวของตัวเอง ด้านความมีนวัตกรรม ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน ด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจการเรียนรู้ และด้านความใส่ใจในความสำเร็จอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ด้านความเป็นตัวของตัวเอง และด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ของผู้ประกอบการร้านค้าที่มีอายุต่างกันมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการต่างกัน ผู้ประกอบการที่มีข้อมูลระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความก้าวร้าวในการแข่งขันและด้านความใส่ใจในความสำเร็จที่มีอิทธิพลทางบวกต่อ

ความสำเร็จในการประกอบการ ซึ่งประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยคือ ผู้ประกอบการต้องมีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมทางด้านการบริหารจัดการ กรณีศึกษาต่างๆ เพื่อให้การประกอบธุรกิจนั้นมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของลูกค้ามากยิ่งขึ้น และเพื่อให้การดำเนินธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้ศึกษาคาดว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่กล่าวมาอาจจะส่งผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามแนวคิดทฤษฎีของ แมคคลีแลนด์ 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ ผู้ศึกษาคาดว่าผลจากการศึกษาจะสามารถนำไปใช้ในการส่งเสริมและเปลี่ยนแปลงแนวคิดให้แก่นักศึกษา โดยการพัฒนาหลักสูตรและกิจกรรมให้ความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ เมื่อนักศึกษามีแนวคิดและเกิดแรงจูงใจต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ จึงจะเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์เป็นอาชีพที่สำคัญ และเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ นักศึกษาจะสามารถเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ตลอดจนเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต ก่อให้เกิดการสร้างงานแทนการรอนานจากรัฐบาล หรือเอกชนสามารถลดปัญหาการว่างงานของบัณฑิตคหกรรมศาสตร์ และช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์¹⁾ เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ความต้องการความสำเร็จและ²⁾ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษา ดังต่อไปนี้

- 3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 242 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 150 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ทำการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาร์โรว์ ยามาเน่

(Taro Yamane, 1973 อ้างอิงใน ยุทธ, 2545) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 ตามสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

เมื่อ

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนในการเลือกสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้ .05

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} n &= \frac{242}{1+242(0.05)^2} \\ &= \frac{242}{1.605} \\ &= 150 \end{aligned}$$

จากจำนวนประชากรที่เป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 242 คน ผู้ศึกษาได้ใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จึงขอเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง 150 คน เมื่อได้จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละสาขาวิชาตามสาขาวิชาที่ศึกษา จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควต้า (Quota sampling) โดยคำนึงถึงสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้ง 4 สาขา แสดงดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้สูตรการคำนวณร้อยละ

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ชั้นปีที่ 4	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	32	20
	อาหารและโภชนาการ	140	87
	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	36	22
	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	34	21
รวม		242	150

ที่มา : งานทะเบียนคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ (2560)

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยข้อความมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ โดยข้อความจะมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย ไม่เห็นด้วยจำนวน 30 ข้อ

3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.2.2 กำหนดขอบเขต และโครงสร้างของเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2.2.3 รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากเอกสารงานวิจัย เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย เรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3.2.2.4 นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อความให้สอดคล้องกับเนื้อหา ภาษาที่ใช้ พร้อมข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

3.2.2.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อพิจารณา และตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์กับการวิจัย

3.2.2.6 นำข้อความที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง และคัดเลือกข้อความที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป และนำมาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนนำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try Out)

3.2.2.7 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient อ้างถึงใน ทรงศักดิ์, 2551) โดยกำหนดให้ค่าความน่าเชื่อถือได้ของสัมประสิทธิ์แอลฟาจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับ 0.7

3.2.2.8 นำไปปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.2.3 เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดเกณฑ์การประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

3.2.3.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการมีลักษณะเป็นข้อความแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และไม่เห็นด้วย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (วิเชียร, 2538)

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษานปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา

เมื่อคิดคำนวณค่าเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงนำมากำหนดช่วงระดับคะแนนของค่าเฉลี่ย เพื่อการแปลความหมายความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

ช่วงคะแนน		การแปลความหมาย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง ไม่มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ
คะแนนเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการมาก
คะแนนเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

3.2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence : IOC) โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (ทิววัฒน์, 2549)

- คะแนน +1 พิจารณาข้อคำถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- คะแนน -1 พิจารณาว่าข้อคำถามไม่สามารถวัดตรงตามวัตถุประสงค์

นำผลการพิจารณาข้อคำถามของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ที่สอดคล้องกัน 25 ข้อ มีค่า IOC มากกว่า 0.5 – 1.00 และมี 20 ข้อ ที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 จากนั้นผู้ศึกษาได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และผู้เชี่ยวชาญได้เลือกข้อคำถามเพียง 30 ข้อ ซึ่งได้จำนวนข้อคำถาม ดังนี้

- 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านความต้องการทางอำนาจ มีจำนวน 10 ข้อ
- 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ มีจำนวน 10 ข้อ
- 3) แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านความต้องการความสำเร็จ มีจำนวน 10 ข้อ

3.2.4.2 ทำการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจากนั้นนำมาตรวจหาคะแนนแล้ววิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.929 แสดงว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นยอมรับได้ตามเกณฑ์ของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ที่ระดับความเชื่อมั่นสูง คือมีค่า 0.71 – 1.00 (ทรงศักดิ์, 2551) สามารถนำไปใช้ได้จริง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ผู้ศึกษาติดต่อขอหนังสือจากคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัย โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปออนไลน์กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

3.3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล กรณีที่นักศึกษาอยู่ในสถานศึกษาผู้ศึกษาเก็บข้อมูลด้วยตนเองได้แก่ สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย เนื่องจากภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 นักศึกษาอยู่ระหว่างการฝึกงาน จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์แต่ละสาขาให้ประสานกับนักศึกษาในการเก็บข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปออนไลน์ได้แก่สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารและสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 ชุด

3.3.3 ผู้ศึกษาใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนสิงหาคม พ.ศ.2560 ถึงเดือนกันยายนพ.ศ.2560

3.3.4 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์จำนวน 150 ชุด ไปตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนากับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยนำมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนากับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ โดยนำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติอ้างอิงเพื่อเปรียบเทียบความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการด้านอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองโดยใช้สถิติทดสอบที (T - Test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และใช้สถิติทดสอบเอฟ (F - Test) ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA of Variance) หากพบว่ามีความสำคัญทางสถิติ ผู้ศึกษาจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe)

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.5.1 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือจะใช้สถิติหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) (ทรงศักดิ์, 2551)

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ค่าสถิติพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานจะใช้สถิติอ้างอิง ดังนี้

3.5.3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยใช้สถิติทดสอบที (T - Test)

3.5.3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ สาขาวิชาที่ศึกษา โดยใช้สถิติทดสอบเอฟ (F - Test) และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA of Variance)

3.5.3.3 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

การศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 150 คน นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ซึ่งได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ t (t – distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ F (F – distribution)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
Sig	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
df	แทน	ขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง นำมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.2.2 ตอนที่ 2 ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ความต้องการทางอำนาจ

ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ นำมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.2.3 ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการด้านอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยใช้สถิติทดสอบที (T - Test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และใช้สถิติทดสอบเอฟ (F - Test) ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe)

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยนำมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง แสดงดังตารางที่ 4.1 – 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชาย	41	27.30
หญิง	109	72.70
รวม	150	100.00

จากตารางที่ 4.1 นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 72.70รองลงมา คือ เพศชาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	20	13.30
อาหารและโภชนาการ	87	58.00
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	22	14.70
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	21	14.00
รวม	150	100.00

จากตารางที่ 4.2 นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่อยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมาคือสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.70 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 และสาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและการแต่งกายจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน

ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เคยมี	99	66.00
ไม่เคยมี	51	34.00
รวม	150	100.00

จากตารางที่ 4.3 นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน พบว่า ส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 66.00 รองลงมา คือ ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เกี่ยวข้องกับกำการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ	69	46.00
ไม่เกี่ยวข้องกับกำการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ	81	54.00
รวม	301	100.00

จากตารางที่ 4.4 นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับกำการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมา คือ บิดามารดา หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกำการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 ตามลำดับ

4.3.2 ตอนที่ 2 ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ นำมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง แสดงดังตารางที่ 4.5 – 4.8 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมทุกด้าน

(n = 150)			
ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	S.D.	แปรผล
ด้านความต้องการทางอำนาจ	3.86	0.57	มาก
ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์	4.14	0.51	มาก
ด้านความต้องการความสำเร็จ	4.19	0.49	มาก
รวม	4.06	0.45	มาก

จากตารางที่ 4.5 นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150

คนพบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.45)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจ

(n = 150)			
ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. นักศึกษามีความต้องการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการทำงานเป็นลูกจ้าง	4.27	0.76	มาก
2. นักศึกษาจะอาสาเป็นหัวหน้ารับผิดชอบงานด้านคหกรรมศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ	3.59	0.87	มาก
3. นักศึกษามักเป็นผู้นำการทำงานกลุ่มเสมอเพราะสามารถควบคุมสมาชิกในกลุ่มได้	3.67	0.82	มาก
4. นักศึกษาแสวงหาความรู้ด้านการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง	3.84	0.76	มาก
5. นักศึกษามุ่งมั่นเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ แม้ว่าผู้ปกครองจะมีได้เป็นผู้ประกอบการ	3.99	0.79	มาก
6. นักศึกษาจะแสดงภาวะผู้นำทุกครั้งในการทำงาน	3.75	0.79	มาก
7. นักศึกษามีความสามารถโน้มน้าวผู้ร่วมงานให้ทำงานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้	3.89	0.77	มาก
8. นักศึกษาสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ	3.85	0.80	มาก
9. นักศึกษาชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และประสบการณ์ด้านธุรกิจอย่างต่อเนื่อง	4.05	0.73	มาก
10. นักศึกษาจะเข้าร่วมแข่งขันงานฝีมือด้านคหกรรมศาสตร์เพื่อให้เกิดการยอมรับในวิชาชีพ	3.67	0.93	มาก
รวม	3.86	0.57	มาก

จากตารางที่ 4.6 นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความต้องการ

เป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์

(n = 150)			
ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. นักศึกษาสามารถสื่อสารกับบุคคลที่หลากหลาย	3.98	0.68	มาก
2. นักศึกษาชวนเพื่อนไปทำงานด้วยเสมอเมื่อมีงานจ้างทางด้านคหกรรมศาสตร์	3.89	0.79	มาก
3. นักศึกษามีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.08	0.68	มาก
4. นักศึกษาให้ความสำคัญกับความรู้สึกร่วมงานเสมอ	4.21	0.69	มาก
5. นักศึกษายินดีรับฟังและพร้อมให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้ร่วมงานประสบปัญหา	4.23	0.60	มาก
6. นักศึกษาได้รับการยอมรับจากสังคมและเพื่อนร่วมงานที่ข้าพเจ้าคบหาสมาคมด้วย	4.13	0.63	มาก
7. นักศึกษามีความสุขและยินดีที่ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ	4.20	0.68	มาก
8. นักศึกษายินดีทำงานร่วมกับบุคคลที่หลากหลายภายใต้สถานะการที่แตกต่าง	4.19	0.62	มาก
9. นักศึกษายินดีรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนแม้จะเป็นความคิดเห็นที่แตกต่าง	4.24	0.65	มาก
10. นักศึกษาคำนึงถึงการแก้ปัญหาที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ร่วมงาน	4.22	0.65	มาก
รวม	4.14	0.51	มาก

จากตารางที่ 4.7 นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คนพบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้าน
คหกรรมศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ

(n = 150)

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความต้องการความสำเร็จ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. นักศึกษามุ่งมั่นที่จะนำความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เรียนไปสร้างธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์	4.28	0.65	มาก
2. นักศึกษามีความสุขกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นถึงแม้จะใช้เวลาในการทำงานนาน	4.32	0.62	มาก
3. นักศึกษานำความผิดพลาดในการทำงานด้านคหกรรมศาสตร์มาปรับปรุงอยู่เสมอ	4.26	0.60	มาก
4. นักศึกษาจะไม่ลดความพยายามในการทำงานด้านคหกรรมศาสตร์จนกว่างานนั้นจะสำเร็จ	4.21	0.66	มาก
5. นักศึกษาจะรักษาผลงานด้านคหกรรมศาสตร์ให้ได้มาตรฐานอยู่เสมอ	4.20	0.61	มาก
6. นักศึกษามีแนวทางในการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจากประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน	4.15	0.67	มาก
7. นักศึกษามีเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างชัดเจน	4.16	0.65	มาก
8. นักศึกษาเห็นโอกาส ความก้าวหน้าในการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จากรายวิชาที่ได้ศึกษา	4.13	0.65	มาก
9. นักศึกษาได้รวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวางแผนดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างต่อเนื่อง	4.04	0.72	มาก
10. นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ด้านคหกรรมศาสตร์	4.14	0.66	มาก
รวม	4.19	0.49	มาก

จากตารางที่ 4.8 นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คนพบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความ

ต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

4.3.3 ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการด้านอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยใช้สถิติทดสอบที (T - Test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และใช้สถิติทดสอบเอฟ (F - Test) ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe) แสดงดังตารางที่ 4.9 – 4.12 ดังนี้

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	เพศ	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	t-test	Sig
ด้านความต้องการทางอำนาจ	ชาย	41	4.10	0.57	3.30*	.00
	หญิง	109	3.77	0.55		
ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์	ชาย	41	3.95	1.07	2.60*	.01
	หญิง	109	4.07	0.49		
ด้านความต้องการความสำเร็จ	ชาย	41	4.37	0.46	2.84*	.01
	หญิง	109	4.12	0.48		
รวม	ชาย	41	4.26	0.42	3.42*	.00
	หญิง	109	3.99	0.44		

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.9 พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน ที่มีเพศแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ด้านความต้องการความสำเร็จ แตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 สรุปได้ว่านักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ กับกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ด้านความต้องการทางอำนาจ	ระหว่างกลุ่ม	0.91	3	0.30	0.92	.43
	ภายในกลุ่ม	48.12	146	0.33		
	รวม	49.02	149			
ด้านความต้องการไฝ่สัมพันธ	ระหว่างกลุ่ม	0.30	3	0.10	0.38	.77
	ภายในกลุ่ม	38.35	146	0.26		
	รวม	38.65	149			
ด้านความต้องการความสำเร็จ	ระหว่างกลุ่ม	0.18	3	0.06	0.25	.86
	ภายในกลุ่ม	35.26	146	0.24		
	รวม	35.44	149			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.28	3	0.09	0.45	.72
	ภายในกลุ่ม	30.28	146	0.21		
	รวม	30.56	149			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.10 พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน ที่เรียนสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการไฝ่สัมพันธ ด้านความต้องการความสำเร็จไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้าน
คหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

ความต้องการ เป็น ผู้ประกอบการ	ประสบการณ์ใน การทำงาน	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	t-test	sig
ด้านความ ต้องการทาง อำนาจ	มี	99	3.90	0.57	1.26	.21
	ไม่มี	51	3.78	0.58		
ด้านความ ต้องการใฝ่ สัมพันธ์	มี	99	4.20	0.49	2.18*	.03
	ไม่มี	51	4.01	0.53		
ด้านความ ต้องการ ความสำเร็จ	มี	99	4.22	0.50	1.06	.09
	ไม่มี	51	4.13	0.46		
รวม	มี	99	4.11	0.45	1.73	.29
	ไม่มี	51	4.97	0.45		

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน ที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ด้านคหกรรมศาสตร์ ในด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ส่วนด้านความต้องการทางอำนาจ และด้านความต้องการความสำเร็จ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้าน
คหกรรมศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	t-test	sig
ด้านความต้องการทางอำนาจ	เกี่ยวข้อง	69	4.03	0.51	3.42*	.00
	ไม่เกี่ยวข้อง	81	3.72	0.59		
ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์	เกี่ยวข้อง	69	4.25	0.47	2.48*	.01
	ไม่เกี่ยวข้อง	81	4.04	0.53		
ด้านความต้องการความสำเร็จ	เกี่ยวข้อง	69	4.31	0.48	2.97*	.00
	ไม่เกี่ยวข้อง	81	4.08	0.47		
รวม	เกี่ยวข้อง	69	4.20	0.42	3.47*	.00
	ไม่เกี่ยวข้อง	81	3.95	0.45		

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.12 พบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน ที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ด้านความต้องการความสำเร็จ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.4 การอภิปรายผล

การศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

4.4.1 ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ พบว่า นักศึกษามีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

มีชื่อเสียงด้านการจัดการเรียนการสอนมาเป็นเวลานาน มีหลักสูตรที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) รวมถึงมีการส่งนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 เข้ารับการฝึกงานในสถานประกอบการที่ตรงกับสาขาที่นักศึกษาเรียนเป็นระยะเวลา 1 ภาคการศึกษาเพื่อให้ นักศึกษาได้รับความรู้และประสบการณ์เห็นโอกาสทางธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับบุญทวารวณ (2556) ที่ได้ ให้ความหมายผู้ประกอบการ หมายถึงบุคคลที่มีแรงบันดาลใจในการแสวงหาโอกาส และ ประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะ ทำการก่อตั้งธุรกิจ และสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง และมีการบริหารความเสี่ยงในธุรกิจที่ จัดตั้งขึ้นมา อีกทั้งมีการบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบัน และมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกจากนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ยังสนับสนุนส่งเสริมให้ นักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพด้านต่าง ๆ เพื่อให้ให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาศักยภาพใน วิชาชีพ รวมถึงมีประสบการณ์ตรงในการทำงาน มีทักษะในการเผชิญปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง เช่น การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นการทำงานเป็นทีมการอดทนต่อภาวะงานภายใต้เงื่อนไขเวลา และ สถานการณ์ที่เหนือการควบคุม เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความพร้อม และความต้องการที่จะเป็น ผู้ประกอบการในอนาคต อีกทั้งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดตั้งศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ และคลินิกเทคโนโลยีเพื่อวัตถุประสงค์ในการผลักดันส่งเสริม และสนับสนุนให้นักศึกษา มีศักยภาพเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจโดยเน้นธุรกิจที่ใช้ความรู้เป็นฐานให้แก่นักศึกษาที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการหลัง สำเร็จการศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงอาจส่งผลให้นักศึกษามีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้าน คหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการ เป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยไทยโดยภาพรวมมี ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง และยังสอดคล้องกับสำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2559) กล่าวว่า นักศึกษาได้ควรรับการฝึกปฏิบัติงานอาชีพตามความถนัด และความสนใจ พร้อมทั้งได้มีโอกาสปฏิบัติงานจริงในการจัดการ การใช้เทคโนโลยีการผลิต การซื้อ ขาย การทำงานร่วมกันในรูปแบบสหกรณ์ตามกระบวนการให้ครบวงจร เพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะและ ความสามารถในด้านการประกอบอาชีพแต่ไม่สอดคล้องกับสมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษา ลักษณะเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม ด้านลักษณะความเป็น ผู้ประกอบการ พบว่า นักศึกษามีลักษณะความเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละด้านสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

4.4.1.1 ด้านความต้องการทางอำนาจ พบว่า ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้าน คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านความต้องการทางอำนาจอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงระดับค่าเฉลี่ยจากมากไปสู่น้อยตามลำดับ พบว่า นักศึกษามีความต้องการ ทำงานเป็นผู้ประกอบการมากกว่าทำงานเป็นลูกจ้าง ชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และ ประสบการณ์ด้านธุรกิจอย่างต่อเนื่อง และมุ่งมั่นเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์แม้ว่าผู้ปกครอง จะมิได้เป็นผู้ประกอบการ ทั้งนี้เนื่องมาจากหลักสูตรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจ และ นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกงานกับสถานประกอบการ รวมถึงคณะจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็น ผู้ประกอบการโดยนักศึกษาอาจนำความรู้ที่ได้ฝึก และพัฒนาความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

สิ่งเหล่านี้อาจเป็นแรงบันดาลใจให้นักศึกษาสนใจจะเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับ Merriam-Webster (1974) อ้างถึงใน อริยา (2552) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ บางสิ่งบางอย่างที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมบุคคลใดก็ตามหากมีความต้องการอะไรก็ตาม จะไม่สามารถอยู่เฉยได้ แต่จะมีการเคลื่อนไหว มีแรงขับ แรงกระตุ้นก่อให้เกิดพฤติกรรม เป็นการตอบสนองความต้องการเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับเติมศักดิ์ (2547) ที่เรียบเรียงแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ไว้ว่า มนุษย์มีธรรมชาติที่ต้องการจะพัฒนาตนเองอยู่แล้ว ดังนั้นจึงควรให้โอกาสแต่ละคนที่มีอิสระในการเลือกกระทำในสิ่งที่ตนต้องการ และมีสิทธิ์ที่จะแสวงหาประสบการณ์ตามความปรารถนาของตน สามารถตัดสินใจเลือกหนทางในการแก้ปัญหาให้กับตนเองรวมทั้งต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองด้วย

นอกจากนี้ระดับค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ นักศึกษามีความสามารถโน้มน้าวผู้ร่วมงานให้ทำงานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ด้านการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง แสดงภาวะผู้นำทุกครั้งในการทำงานทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในบริบทของการทำงานในโลกแห่งความเป็นจริงของมนุษย์ไม่สามารถทำงานโดยลำพังได้ต้องอาศัยเทคนิควิธีการบริหารจัดการ แสดงภาวะผู้นำเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ร่วมงานทำงานให้สำเร็จแม้จะมีปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับรัตติกรณ์ (2550) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของแมคคลีแลนด โดยเรียบเรียงไว้ว่าความต้องการทางอำนาจเป็นความต้องการให้ผู้อื่นคล้อยตามตน ต้องการที่จะมีความรับผิดชอบในการควบคุมผู้อื่น หรือโน้มน้าวผู้อื่นให้ทำในสิ่งที่ตนต้องการ และสอดคล้องกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2552) ได้กำหนดคุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น ผู้ประกอบการที่ดีนอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการชักจูงโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถในการทำงานสร้างทัศนคติ และแรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการทำงาน และเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วางไว้ ผู้ประกอบการต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ โดยเฉพาะความรู้ทางการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย ข้อมูลเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงนำมาปรับเป็นโอกาสในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จและยังสอดคล้องกับโปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2553) ได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จทางด้านการดำเนินธุรกิจต้องมีภาวะการเป็นผู้นำ และมีความกล้าในการตัดสินใจ

สำหรับระดับค่าเฉลี่ยลำดับสุดท้าย นักศึกษามักเป็นผู้นำทำงานกลุ่มเสมอเพราะสามารถควบคุมสมาชิกในกลุ่มได้ เข้าร่วมการแข่งขันงานฝีมือด้านคหกรรมศาสตร์เพื่อให้เกิดการยอมรับในวิชาชีพ ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบงานด้านคหกรรมศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เข้าร่วมแข่งขันทักษะทางวิชาการด้านคหกรรมศาสตร์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งการแข่งขันจะอยู่ในรูปแบบทีมจำเป็นต้องมีการเลือกผู้นำกลุ่มเพื่อให้งานบรรลุความสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งสอดคล้องกับตุลา (2554) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของแมคคลีแลนดโดยเรียบเรียงไว้ว่าความต้องการทางอำนาจเป็นความต้องการที่จะมีอำนาจและตำแหน่งหน้าที่ที่มีอิทธิพลเหนือคนอื่น เพื่อทำให้คนอื่นมีพฤติกรรมตามที่ตนเองต้องการ หรือเป็นความต้องการที่จะมีอำนาจในการบังคับบัญชาคนอื่น และยัง

สอดคล้องกับแก้วตา (2556) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการทางอำนาจของแมคคลีแลนด์โดยเรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการทางอำนาจคือบุคคลที่มีความต้องการควบคุมหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้อื่นขอการแข่งขันและให้ความสำคัญกับความมีชื่อเสียงเกียรติยศและอำนาจเหนือบุคคลอื่น

4.4.1.2 ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธภาพ พบว่า ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านความต้องการใฝ่สัมพันธภาพอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงระดับค่าเฉลี่ยจากมากไปสู่น้อยตามลำดับ พบว่า นักศึกษายินดีรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแม้จะเป็นความคิดเห็นที่แตกต่างพร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้ร่วมงานประสบปัญหาคำนึงถึงการแก้ปัญหาที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ร่วมงาน และให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้ร่วมงานเสมอ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการงานคหกรรมศาสตร์ต้องระดมความรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ไม่สามารถทำคนเดียวได้ เช่น การตกแต่งดอกไม้เครื่องสดแทนรับพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อาจารย์จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการออกแบบ แม้จะได้มีการตกลงทำความเข้าใจในเรื่องรูปแบบแล้วแต่ระหว่างการทำงานอาจมีปัญหาความคิดเห็นไม่ตรงกัน ผู้นำกลุ่มจะโน้มน้าวสมาชิกในทีมให้มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันเพื่อให้ผลงานออกมาสวยงามและเสร็จทันตามกำหนดเวลารับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกันโดยคำนึงถึงความรู้สึกของเพื่อน และผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสิ่งสำคัญซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2552) ได้กำหนดคุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้นต้องมีความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นผู้ประกอบการที่ดีนอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการชักจูงโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถในการทำงานสร้างทัศนคติ และแรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการทำงาน และเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วาง และสอดคล้องกับโปรแกรมวิชาการจัดการคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2553) ได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จทางการดำเนินธุรกิจของตนเองต้องมีทักษะในการติดต่อสื่อสารกับผู้คน และยังสอดคล้องกับชอลดา (2556) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการใฝ่สัมพันธภาพของแมคคลีแลนด์โดยเรียบเรียงไว้ว่า ความต้องการใฝ่สัมพันธภาพหรือแรงจูงใจใฝ่สัมพันธภาพ เป็นความต้องการความผูกพัน พอใจกับความเป็นที่รัก หลีกเลียงความเจ็บปวดจากการต่อต้านโดยสมาชิกกลุ่มสังคม รักษาความสัมพันธ์อันดีในสังคม พอใจการให้ความร่วมมือมากกว่าการแย่งชิงแข่งขัน สร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพ และความเข้าใจอันดี อีกทั้งยังสอดคล้องกับเมธา (2560) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการใฝ่สัมพันธภาพของแมคคลีแลนด์โดยเรียบเรียงไว้ว่าความต้องการใฝ่สัมพันธภาพเป็นความต้องการที่จะมีมิตรภาพที่ดี หรือมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการสัมพันธ์ภาพที่ดีต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มต้องการสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น บุคคลที่ต้องการความผูกพันสูงจะขอพบสถานการณ์การร่วมมือมากกว่าสถานการณ์การแข่งขัน โดยจะพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

นอกจากนั้นระดับค่าเฉลี่ยรองลงมาคือนักศึกษามีความสุขและยินดีที่ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ ยินดีทำงานกับบุคคลที่หลากหลายภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่าง ได้รับการยอมรับจากสังคม และเพื่อนร่วมงานที่นักศึกษาคบหาสมาคมด้วยมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นสามารถสื่อสารกับบุคคลที่หลากหลาย และนักศึกษาจะชวนเพื่อนไปทำงานด้วยเสมอเมื่อมีงานจ้าง

ทางด้านคหกรรมศาสตร์ทั้งนี้เนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ได้รับโอกาสจากหน่วยงานภายนอกให้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ผลงานด้านคหกรรมศาสตร์ทำให้นักศึกษามีโอกาสทำงานนอกสถานที่ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้นักศึกษามีความสุขที่ได้นำความรู้จากสาขาไปปฏิบัติงานจริง ได้พบปะกับบุคคลที่หลากหลายทำให้นักศึกษามีโอกาสได้รับการจ้างงานต่าง ๆ เช่น รับผิดชอบไม้ ออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า รับทำขนมเค้กและเบเกอรี่ เป็นต้น เมื่อนักศึกษามีงานจ้างมักจะชวนเพื่อนสนิทที่มีลักษณะนิสัยแนวคิดในการทำงานที่คล้ายคลึงกันไปทำงานด้วยเพราะงานที่จ้างมีจำนวนมาก และมีขนาดใหญ่ซึ่งคนเดียวไม่สามารถทำสำเร็จได้ต้องอาศัยการระดมความคิดทุ่มเทแรงกายแรงใจ และเข้าใจตรงกันจะลดปัญหาความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นได้ทำให้เกิดการยอมรับจากเพื่อน และสังคมในสายงานนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับรัตติกรณ์ (2550) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการใฝ่สัมพันธ์ของแมคคลีแลนด์โดยเรียงเรียงไว้ว่าความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็นความต้องการรักษาสัมพันธ์ภาพที่สนิทสนมใกล้ชิดกับคนอื่น ลักษณะของคนที่มีความต้องการใฝ่สัมพันธ์สูง มีลักษณะต้องการอย่างแรงกล้าต่อการยอมรับความเชื่อมั่นหรือกำลังใจ และยังสอดคล้องกับตุลา (2554) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการใฝ่สัมพันธ์ของแมคคลีแลนด์โดยเรียงเรียงไว้ว่าความต้องการใฝ่สัมพันธ์เป็นความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น หรือการได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน และเป็นความต้องการที่จะรักษาความสัมพันธ์กับคนอื่นหรือเพื่อนร่วมงาน และยังสอดคล้องกับลักขณา (2556) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการใฝ่สัมพันธ์ของแมคคลีแลนด์โดยเรียงเรียงไว้ว่าความต้องการใฝ่สัมพันธ์ หมายถึงบุคคลจะแสดงความต้องการลักษณะนี้จากแรงจูงใจที่มีลักษณะเด่นที่จะได้รับความพึงพอใจจากกิจกรรมทางสังคม และกิจกรรมในด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเป็นส่วนตัว มีความต้องการจะสร้างความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกับบุคคลอื่นอย่างจริงจัง และต้องการที่จะมีความใกล้ชิดทางด้านจิตใจกับบุคคลอื่น และถ้ามีการให้เลือกระหว่างการทำงานกับคนที่มีความสามารถหรือทำงานกับเพื่อนผู้ที่มีความต้องการด้านมิตรสัมพันธ์จะเลือกทำงานกับเพื่อน

4.4.1.3 ด้านความต้องการความสำเร็จ พบว่า ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านความต้องการความสำเร็จอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเรียงระดับค่าเฉลี่ยจากมากไปสู่น้อยตามลำดับ พบว่า นักศึกษามีความสุขกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นถึงแม้จะใช้เวลาในการทำงานนานมุ่งมั่นที่จะนำความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เรียนไปสร้างธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์นำความผิดพลาดในการทำงานด้านคหกรรมศาสตร์มาปรับปรุงอยู่เสมอทั้งนี้อันเนื่องมาจากลักษณะงานคหกรรมศาสตร์เป็นงานที่ต้องใช้ความรู้ ทักษะและความชำนาญในการผลิตผลงาน เช่น การเรียนตัดเย็บเสื้อผ้า ก่อนการลงมือตัดเย็บนักศึกษาต้องออกแบบชุด และวัดตัวผู้ที่สวมใส่ชุด จากนั้นจึงตัดเย็บชุดให้สำเร็จตามขั้นตอนที่ศึกษา เมื่อส่งมอบผู้สวมใส่บางครั้งอาจพบปัญหาชุดอาจไม่พอดีตัว นักศึกษาต้องปรับปรุงแก้ไขจนเป็นที่พอใจของผู้สวมใส่สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่นักศึกษาจะต้องเผชิญในโลกของการทำงาน การที่นักศึกษาสามารถแก้ปัญหาอุปสรรคได้นักศึกษาจะเกิดความสุขที่ได้จากการมุ่งมั่นตั้งใจจนผลงานสำเร็จ สิ่งที่กำลังกล่าวมาจะเป็นประสบการณ์และแรงจูงใจให้นักศึกษาตั้งใจเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับบุญทวรรณ (2556) ให้ความหมายผู้ประกอบการ หมายถึงบุคคลที่มีแรงบันดาลใจในการแสวงหาโอกาส และประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนิน

ธุรกิจ โดยมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำการก่อตั้งธุรกิจ และสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง อีกทั้งมีการบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบัน และมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับจิตตาภรณ์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจที่จะนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ มีความคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีความกล้าที่จะลงทุนทำธุรกิจ มุ่งมั่น และตั้งใจทุ่มเททำงาน พยายามฝึกฝนเพื่อเอาชนะข้อบกพร่อง และพัฒนาตนเอง ชอบทำงานท้าทาย มีแรงจูงใจ และทำงานได้สำเร็จดีกว่าเดิม มีการเตรียมพร้อมด้วยการศึกษา การวางแผน และด้านร่างกายอย่างเพียงพอ และยังสอดคล้องกับโปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2553) ได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จทางด้านการดำเนินธุรกิจของตนเองต้องมีความมุ่งมั่นในการทำงาน และมองผลสำเร็จของงาน

นอกจากนั้นระดับค่าเฉลี่ยรองลงมาคือ นักศึกษาจะไม่ลดความพยายามในการทำงานด้านคหกรรมศาสตร์จนกว่างานนั้นจะสำเร็จและรักษาผลงานด้านคหกรรมศาสตร์ให้ได้มาตรฐานอยู่เสมอ ทั้งนี้เนื่องมาจากผลงานทางด้านคหกรรมศาสตร์เป็นผลงานที่ต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบ และการบริหารจัดการที่ดีซึ่งในการทำงานนั้นนักศึกษาจะต้องพบเจอกับปัญหาและอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นเหนือความคาดหมาย เช่น การทำอาหารบางครั้งอาจใส่เครื่องปรุงบางอย่างผิดพลาดนักศึกษาจะต้องมีความพยายามที่จะแก้ปัญหาให้อาหารนั้นอร่อย โดยที่ไม่เสียวัตถุดิบและรักษามาตรฐานรสชาติอาหารให้คงที่ ประสพการณ์ดังกล่าวอาจส่งผลให้นักศึกษามีความพยายามในการทำงานจนกว่างานนั้นจะสำเร็จ และรักษามาตรฐานฝีมือของตนเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับชัชวาล (2552) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคคลีแลนด์ โดยเรียงเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จ หมายถึง บุคคลที่มีความมุ่งมั่นพยายามต่อสู้ฟันฝ่าเพื่อความสำเร็จ และยังสอดคล้องกับตุลา (2554) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคคลีแลนด์ โดยเรียงเรียงไว้ว่า ความต้องการความสำเร็จ หมายถึง บุคคลที่มีบุคคลต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้มาตรฐานที่ดี

สำหรับระดับค่าเฉลี่ยลำดับสุดท้าย นักศึกษามีเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างชัดเจนมีแนวทางในการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจากประสพการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน มีความกระตือรือร้นในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้านคหกรรมศาสตร์ เล็งเห็นโอกาส ความก้าวหน้า ในการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จากรายวิชาที่ได้ศึกษา และได้รวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวางแผนดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความโดดเด่นด้านการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักศึกษาเป็นมืออาชีพด้านคหกรรมศาสตร์ มีรายวิชาที่สอนตรงต่อความต้องการของผู้จ้างงาน ทำให้นักศึกษาสามารถหารายได้ระหว่างเรียน เช่น รับผิดชอบชั้นหมาก รับผิดชอบชุดเชียร์ลีดเดอร์ รับผิดชอบนมมวงผลงานแต่งงาน เป็นต้น ในขณะที่นักศึกษายังเรียนอยู่ และความกระตือรือร้นในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองให้เป็นที่ต้องการของผู้จ้างงานเสมอ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้นักศึกษาได้เล็งเห็นโอกาสความก้าวหน้าการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจากรายวิชาที่ได้ศึกษา และประสพการณ์การทำงานระหว่างเรียนมาวางแผนในการดำเนินธุรกิจในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2552) ได้กำหนด คุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้นต้องนำประสพการณ์ใน

อดีตมาเป็นบทเรียน ผู้ประกอบการต้องมองผลงานในอดีตที่เคยทำผิดพลาด นำมาเป็นบทเรียนไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีก หรือนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน หรือนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการทำงานที่ดีมีความกระตือรือร้นและไม่หยุดนิ่ง และสอดคล้องกับซอลดา (2556) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคคลีแลนด์ โดยเรียงเรียงไว้ว่า เป็นความต้องการมีความกระตือรือร้นมุ่งมั่นในความสำเร็จของงาน และยังสอดคล้องกับวันวิสาข์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจ รวบรวมข้อมูล มีการวางแผนเพื่อที่จะดำเนินการก่อตั้งธุรกิจ อีกทั้งยังสอดคล้องกับศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจมหาวิทยาลัยมหิดล (ม.ป.ป) ได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ประกอบการไว้ว่า ผู้ประกอบการเป็นผู้ที่มีเป้าหมายในการทำธุรกิจที่ชัดเจน มีความคิดที่จะปรับปรุงสินค้า และบริการให้ดีขึ้นตลอดเวลา

4.4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

4.4.2.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์มากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเพศชายมีความกล้าตัดสินใจเมื่อเกิดปัญหา และอุปสรรค มีลักษณะความเป็นผู้นำที่สามารถควบคุมบุคคลอื่นได้มากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับสมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยามพบว่า เพศชายมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย และสอดคล้องกับณัฐวุฒิ (2552) ได้ศึกษาคุณลักษณะ และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เพศชาย และเพศหญิง มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน และเพศมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันแต่การศึกษารังนี้ไม่สอดคล้องกับชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับเกศิณี (2552) ได้ศึกษาศักยภาพ และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังไม่สอดคล้องกับพรทิพย์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

4.4.2.2 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีหลักสูตรรายวิชาที่สอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เช่น วิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น วิชาธุรกิจสินค้า

และเครื่องแต่งกาย วิชาธุรกิจอาหาร วิชาการตลาดบริการ และวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อมทาง คหกรรมศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนั้นการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าวอาจารย์ผู้สอนจะยกตัวอย่าง ศิษย์เก่าที่เป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจ เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจที่จะเป็น ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจรวมถึงการที่นักศึกษาได้ฝึกงานที่สถานประกอบการจริงทำให้นักศึกษา มีประสบการณ์ในการทำงานเห็นสภาพที่แท้จริงในสถานประกอบการนักศึกษาอาจเห็นแนวทางการ เป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยไทย พบว่า นักศึกษาที่เรียนกลุ่มวิชาที่แตกต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่ แตกต่างกัน

4.4.2.3 นักศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกัน มีความ ต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านความต้องการทางอำนาจ และด้านความต้องการความสำเร็จ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษายังไม่ได้เป็นเจ้าของธุรกิจ ยังไม่คำนึงถึง ส่วนได้ส่วนเสีย กำไร หรือขาดทุน เพราะนักศึกษาอยู่ในบทบาท สถานภาพการเป็นนักศึกษาเหมือนกัน ไม่มีผลประโยชน์ต่อกัน ไม่มีอำนาจสั่งการใครได้ ดังที่ได้กล่าวถึงเหตุผล และตัวอย่างในด้านแรงจูงใจใฝ่ สัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับสมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ และสอดคล้องกับ พรทิพย์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงาน เพื่อหา รายได้ด้วยตนเองในระหว่างการศึกษิต่างกัน มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.4.2.4 นักศึกษาที่มีอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองแตกต่างกัน มีความ ต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ส่วนใหญ่หวังให้บุตรสืบทอดกิจการหรือธุรกิจจึงปลูกจิตสำนึก (Mindset) ในเรื่องการเป็นเจ้าของธุรกิจ ให้กับเขาตั้งแต่ยังเด็ก และจัดประสบการณ์ให้มีส่วนร่วมการดำเนินธุรกิจ เช่น สอนให้หารายได้ระหว่าง เรียนโดยการนำสินค้าของธุรกิจครอบครัวไปจำหน่าย พาไปออกร้านจำหน่าย หรือแสดงสินค้าเพื่อฝึก ให้นำเสนอสินค้าเป็นต้น ตามทฤษฎีของแมคคลีแลนด์ 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความ ต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ โดยซึมซับอยู่ในความคิด และจิตใจอาจเป็นแรงจูงใจ ให้นักศึกษาต้องการเป็นผู้ประกอบการซึ่งสอดคล้องกับชูชัย (2547) ได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า อาชีพของบิดา มารดา ที่แตกต่างกัน จะมี ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน และสอดคล้องกับพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษา ลักษณะเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม ด้านลักษณะความเป็น ผู้ประกอบการ พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพส่วนตัว มีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็น ผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนตัว และยังสอดคล้องกับณัฐวุฒิ (2552) ได้ศึกษาคุณลักษณะ และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาการเป็น

ผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า อาชีพของบิดา มารดา มีผลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับเปรมวดี (2552) ได้ศึกษาเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระทางด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่าความคาดหวังกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระทางด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธภาพ ความต้องการความสำเร็จ 2) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคลสามารถสรุปผลในการศึกษา พร้อมข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.1 สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สรุปผลดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์ สมมติฐาน และวิธีการดำเนินการวิจัย

5.1.1.1 วัตถุประสงค์

1) เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธภาพ ความต้องการความสำเร็จ

2) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล

5.1.1.2 สมมติฐาน

1) นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

2) นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

3) นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4) นักศึกษาที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

5.1.1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1) กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 242 คน

1.2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 150 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ทำการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973 อ้างอิงใน ยุทธ, 2545) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5

2) ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

2.1) ตอนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยข้อความมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 4 ข้อ

2.2) ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนก 3 ด้าน คือ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ และด้านความต้องการความสำเร็จ โดยข้อความจะมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย ไม่เห็นด้วยจำนวน 30 ข้อ

3) การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยนำมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.2) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ โดยนำมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.3) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติอ้างอิงเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการด้านอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยใช้สถิติทดสอบที (T - Test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และใช้สถิติทดสอบเอฟ (F - Test) ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance)

5.1.2 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และความต้องการความสำเร็จ กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

5.1.2.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

จากผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 72.70 รองลงมา คือ เพศชาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 ตามลำดับ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่อยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมา คือ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.70 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 และสาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและการแต่งกายจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 ตามลำดับโดยส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 66.00 รองลงมา คือ ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 ตามลำดับ ทั้งนี้ส่วนใหญ่มิ่บิดามารดา หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมา คือ บิดามารดา หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 ตามลำดับ

5.1.2.2 ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ และด้านความต้องการความสำเร็จ

จากผลการศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกตามความต้องการเป็นผู้ประกอบการรายด้านพบว่า

1) ด้านความต้องการทางอำนาจเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจ อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการทางอำนาจ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

2) ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

3) ด้านความต้องการความสำเร็จเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์จำแนกตามด้านความต้องการความสำเร็จ อยู่ในระดับมากทุกข้อ

5.1.2.3 เปรียบเทียบแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ และด้านความต้องการความสำเร็จ กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง พบว่า

1) ความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ ด้านความต้องการความสำเร็จ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ ด้านความต้องการความสำเร็จไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ในด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความต้องการทางอำนาจ และด้านความต้องการความสำเร็จ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) ความต้องการเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จำแนก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์และด้านความต้องการความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.2.4 ทดสอบสมมติฐาน

1) นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันในด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ส่วนด้านความต้องการทางอำนาจ และด้านความต้องการความสำเร็จจากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4) นักศึกษาที่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้ศึกษาข้อเสนอแนะการนำผลการศึกษาไปใช้เพื่อแก้ปัญหาการว่างงานของนักศึกษาการทำงานที่ไม่ตรงกับสาขาที่เรียน และการส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นผู้ประกอบการตามนโยบายรัฐบาลไว้ดังนี้

5.2.1 ด้านหลักสูตร

จากนโยบาย Startup ของรัฐบาลเป็นเหตุให้สถานการศึกษาต้องมีการปรับทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถเป็นเจ้าของธุรกิจ หรือผู้ประกอบการแม้ว่าคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์จะมีหลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิตที่มีรายวิชาเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจและมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แต่ผลสำรวจภาวการณ์มีงานทำของบัณฑิตจะพบปัญหาดังที่กล่าวมาแล้วในบทนำไม่สามารถสร้างผู้ประกอบการได้ตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้นคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ควรปรับปรุงหลักสูตรบูรณาการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์กับวิชาชีพบริหารธุรกิจ อาจตั้งชื่อรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ และวิชาชีพที่ให้เห็นเด่นชัดตัวอย่างเช่นวิชาการประกอบธุรกิจสินค้าและเครื่องแต่งกาย คือการนำวิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้น

มารวมกับวิชาธุรกิจสินค้าและเครื่องแต่งกาย และวิชาการประกอบธุรกิจสินค้าและบริการอาหาร คือ การนำวิชาการประกอบธุรกิจเบื้องต้นมารวมกับวิชาธุรกิจอาหาร เป็นต้นหรืออาจเพิ่มรายวิชาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างผู้ประกอบการเช่น รายวิชาการจัดการเชิงประกอบการ การสร้างผู้ประกอบการยุคไทยแลนด์ 4.0

5.2.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน

ควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่เน้นคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 3 ด้านคือ คุณลักษณะด้านความต้องการทางอำนาจ ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์ และด้านความต้องการความสำเร็จ และใช้วิชาการสอนแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยอาจารย์ผู้สอนหาสถานการณ์ปัญหาให้นักศึกษา ได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา การสื่อสารโน้มน้าว การอดทนต่อความเสี่ยง การทำงานเป็นทีม เป็นต้น ให้สิ่งเหล่านี้ซึมซับในจิตวิญญาณและความรู้สึก เกิดแรงจูงใจที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการในสาขาที่เรียนเมื่อจบการศึกษา

5.2.3 ด้านการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ และคลินิกเทคโนโลยี ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ให้คำแนะนำส่งเสริมสนับสนุน จัดอบรมสัมมนา และถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ ทั้ง 2 หน่วยงานดังกล่าวควรมีบทบาทเชิงรุกในการกระตุ้น ให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจต่อการเป็นผู้ประกอบการ โดยจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักศึกษาตามชั้นปีอย่างต่อเนื่อง สำหรับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ได้เชิญหน่วยงานที่รัฐบาลมอบหมายให้ทำหน้าที่ขับเคลื่อนนโยบายของรัฐบาลทางการศึกษาเพื่อมุ่งเน้นให้นักศึกษาที่จบใหม่เป็นผู้ประกอบการ และองค์กรเอกชนจัดทำโครงการผู้ประกอบการหน้าใหม่หัวใจ 4.0 หรือ Startup ยุกระดับคุณภาพชีวิต เป็นต้น

5.2.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคั้งต่อไป

5.2.4.1 ควรศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรที่ยังไม่ได้ศึกษา ได้แก่ ชั้นปีการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง เพื่อให้ผลวิจัยมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้นอันเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษามากยิ่งขึ้น

5.2.4.2 ควรศึกษาเรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาปริญญาตรีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลทั้งหมดเพื่อนำผลที่ได้มาทำการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

5.2.4.3 ควรศึกษาวัตถุประสงค์ลักษณะการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เอกสารอ้างอิง

- กตัญญู หิรัญญสมบูรณ์. 2549. **การจัดการธุรกิจขนาดย่อม**. เท็กซ์ แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่นจำกัด. กรุงเทพฯ.
- กระทรวงอุตสาหกรรมกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ. มปป. **18 โครงการของ กสอ, เพื่อ SMEs ไทย**. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.ม.ป.ป: 8 – 9.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. 2552. **“ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551.”** รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- แก้วตา ผู้พัฒนาพงศ์. 2556. **การจัดการพฤติกรรมองค์กร**. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2559. **ปณิธานหลักสูตร และรายงานการสำรวจภาวะการดำเนินงานทำของบัณฑิตปีการศึกษา 2555 - 2559.**[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.hec.rmutp.ac.th/>, 20 กันยายน 2559.
- ความหมายของผู้ประกอบการ. 2558. **ความหมายของผู้ประกอบการ.**[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://sator4u.com/paper/1696>, 28 กันยายน 2559.
- จิตตากรณี พุทธธายา. 2557. **“การสร้างแบบวัดคุณลักษณะผู้ประกอบการสำหรับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจในกรุงเทพมหานคร.”**วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาการวัดผลการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูชัย สมितिไกร. 2547. **“ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย.”** บทความวิจัย. (ภาควิชาจิตวิทยา). คณะมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ช่อลดดา ตียะบุตร. 2556. **จิตวิทยาธุรกิจ.**โอเดียนส์ไตร์, กรุงเทพฯ.
- ณัฐวุฒิ วิเศษ. 2552. **“คุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาการเป็นผู้ประกอบการ ในเขตกรุงเทพมหานคร.”** รายงานวิจัย.วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ตุลา มหาพสุธานนท์.2554. **หลักการจัดการ.**พี เอ็น เค แอนด์ สกายพริ้นติ้งส์ จำกัด, กรุงเทพฯ.
- เต็มศักดิ์ คทวนณิช. 2547. **จิตวิทยาทั่วไป.** ซีเอ็ดยูเคชั่นจำกัด, กรุงเทพฯ.
- ทิวต์ล มณีโชติ. 2549. **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ,นนทบุรี**
- ไทยแฟรนไชส์เซ็นเตอร์. ม.ป.ป. **หน่วยงานสนับสนุน SMEs.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :<http://www.thaifranchisecenter.com/links/index.php>, 28 ตุลาคม 2560.
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน.2551. **การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย.** ประสานการพิมพ์, กาฬสินธุ์.
- ธนวุฒิ พิมพ์กิ. 2558. **การบริหารธุรกิจขนาดย่อม.** โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2556. **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1.**พิมพ์ครั้งที่ 5. สุวีริยาสาสน์, กรุงเทพฯ.
- บุญทวารธน์ วิงวอน. 2556. **การเป็นผู้ประกอบการยุคโลกาภิวัตน์.** แอคทีฟ พริ้นท์ จำกัด, กรุงเทพฯ.
- ประเชิญ ครูไพศาล. 2537. **รวมสาส์น วิชาชีพอคทหกรรมศาสตร์.** 1977, กรุงเทพฯ

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- เปรมวดี เจตนานุศาสน์. 2552. “เจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระทางด้านคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์). คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- โปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. 2553. **ธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการขั้นแนะนำ**. ธรรมมลการพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- พรทิพย์ ม่วงมี. 2554. “ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบกาของ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาการวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เฟื่องฟ้า เมฆเกรียงไกร. ม.ป.ป. **การจัดการงานคหกรรมศาสตร์.คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์** กรุงเทพฯ.
- เมธา ทริมเทพาธิป. 2560. **ทฤษฎีความต้องการของแมกคลีลแลนต์**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://www.gotoknow.org/posts/629840>, 28 ตุลาคม 2560.
- ยุทธ ชุ่มจิตร์. 2545. **พื้นฐานการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- ฤทัยรัตน์ ชิตมงคล.และเปรมฤดี บริบาล.2555. “ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรธานี.” วารสารพยาบาลกระทรวง สาธารณสุข. 22, 1 (มกราคม-เมษายน) : 98-108.
- ลักขณา สรวิวัฒน์.2556. **มนุษย์สัมพันธ์**. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. 2550. **มนุษย์สัมพันธ์ : พฤติกรรมมนุษย์องค์การ**.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ.
- วรวิทย์ คະชาวงค์. 2551. “ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของ ผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษานครพนมเขต2.” วิทยานิพนธ์ปริญญา โท. (ภาควิชาการบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์. 2557. “คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนิน ธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดนัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม.”วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. (ภาควิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัย ศิลปากร.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. 2560. **แรงจูงใจ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%81%E0%B8%A3%E0%B8%87%E0%B8%88%E0%B8%B9%E0%B8%87%E0%B9%83%E0%B8%88>, 25 กรกฎาคม 2560.
- วิเชียร เกตุสิงห์. 2535. “ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้.” ข่าวสารวิจัยการศึกษา, (กุมภาพันธ์-มีนาคม) : 9 - 10.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- ศิริพร ยาวิชัย. 2552. “ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจมหาวิทยาลัยมหิดล. มปป. **คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ.** [ออนไลน์]เข้าถึงได้จาก : <http://www.cmmu.mahidol.ac.th/ubi/indix.php/3entrepreneurship?tmpl=component>, 28 กันยายน 2559.
- สมพร ปานยินดี และ โสภิตา ทะสังขา. 2550. “ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสยาม.” รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยสยาม.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. 2545. **กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://taxclinic.mof.go.th/upload/iblock/48a/48a55e2b94e5310f0a620e00574f8a85.pdf>, 28 กันยายน 2559.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2559). **แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564).** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://l.facebook.com/l.php?u=http>, 25 ตุลาคม 2560.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. 255. **คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ.**[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.ryt9.com/s/ryt9/112106>, 28 กันยายน 2559.
- สุทธิพงษ์ บุญประดับวงศ์. 2553. “ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับสมรรถนะของผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาการบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อริยา คูหา. 2552. **จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิต.** หจก. ไอเดียบูเก้ตเตอร์ พรินท์แอนด์ดีไซน์, ปัตตานี.
- อัครพล ไวเซียงคำ. 2556. “ทัศนคติต่อการอนุรักษ์งานใบตอง ดอกไม้ไทย เครื่องสด ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาคหกรรมศาสตร์). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- David McClelland. 1961. **The Achievement Motive.**Prentice-Hall, New York.
- David McClelland. 20017. **Wikipedia The Free Encyclopedia.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : https://en.wikipedia.org/wiki/David_McClelland, 30 ตุลาคม 2560
- George and Charles Merriam. 1974. **The Merriam-Webster Dictionary.** Merriam Webster, Springfield

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

Sansana. 2555. การประกอบการและการพัฒนาเศรษฐกิจ. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :
<http://sansanasiri.blogspot.com/2012/02entrepreneurship-and-economic.html>,
30 ตุลาคม 2560

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา

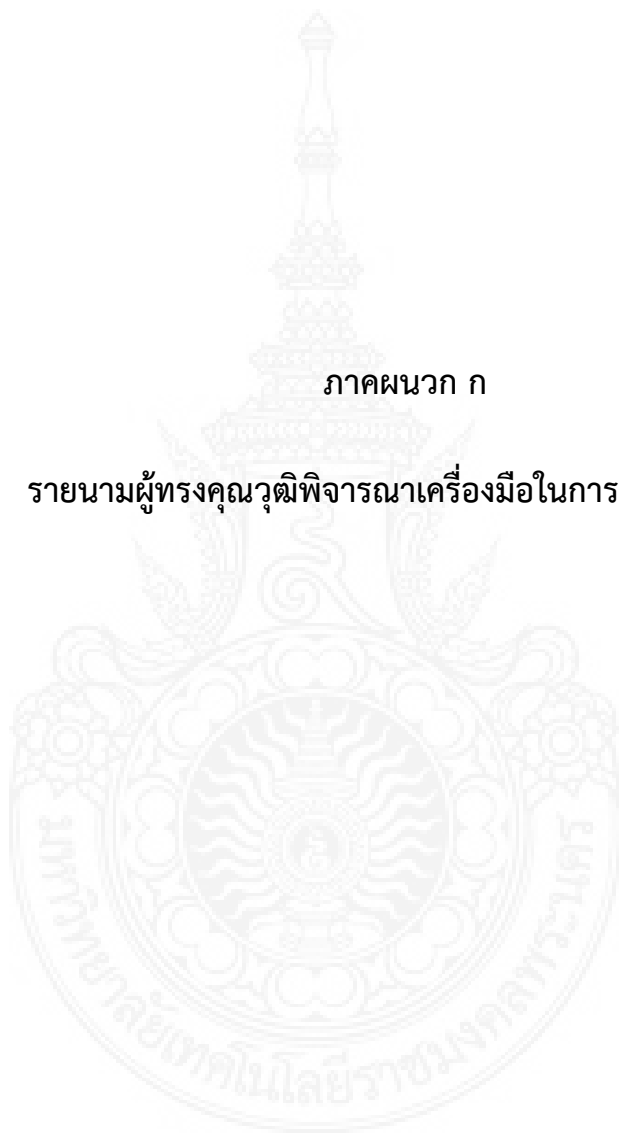
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา

ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการพัฒนาเครื่องมือ

ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

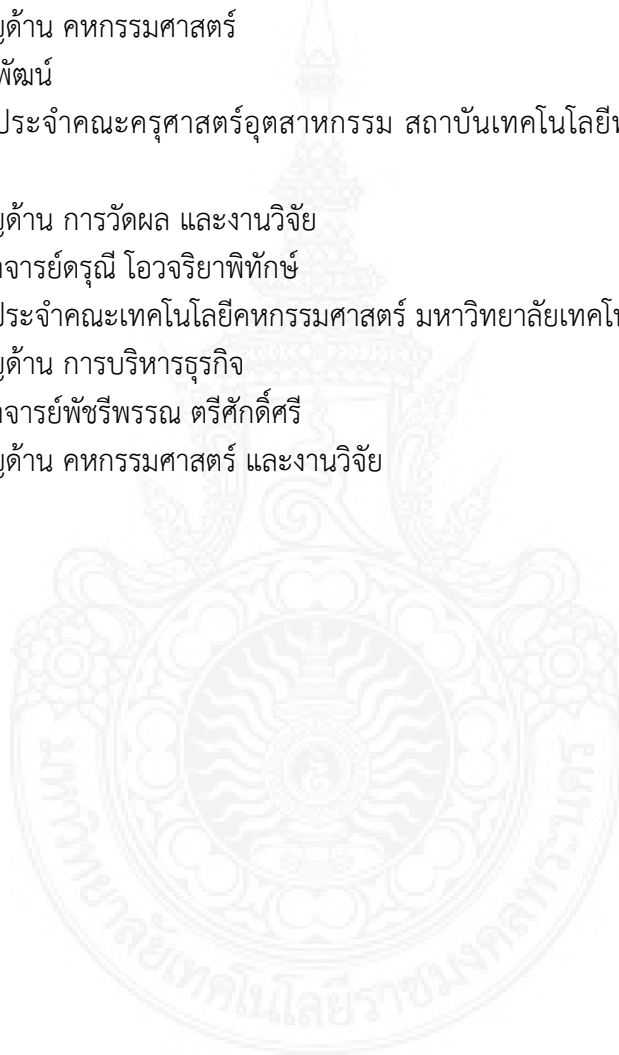
ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา

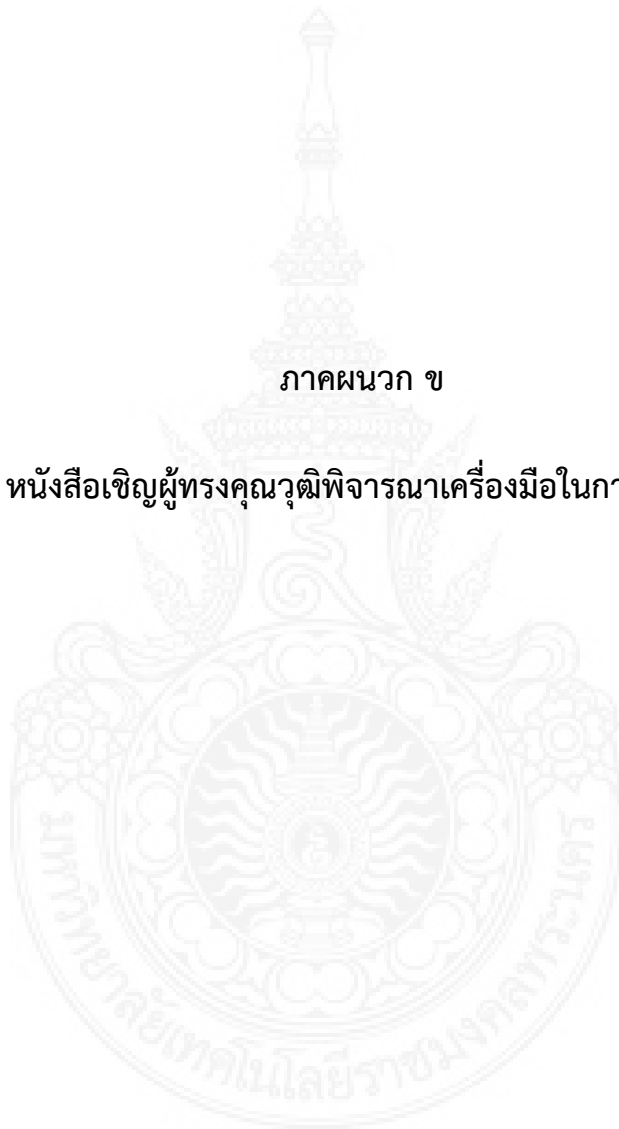
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา

1. รองศาสตราจารย์ ดร.อนุชัย รามวงษ์กูร
อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เชี่ยวชาญด้าน บริหารจัดการด้านธุรกิจ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์
อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
เชี่ยวชาญด้าน คหกรรมศาสตร์
3. ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์
อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง
เชี่ยวชาญด้าน การวัดผล และงานวิจัย
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ตรุณี โอวจริยาพิทักษ์
อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
เชี่ยวชาญด้าน การบริหารธุรกิจ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรินทร์พรณ ตรีศักดิ์ศรี
เชี่ยวชาญด้าน คหกรรมศาสตร์ และงานวิจัย

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในการศึกษา

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๑๔๗๒

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.อนุชัย รามรังกูร

ด้วย นายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมี รองศาสตราจารย์ นवलแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายกิตติคุณ มั่นคงดี จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๔๖๙๖ ๓๖๖๕

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๑๙๙๓

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์

ด้วย นายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมี รองศาสตราจารย์นवलแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายกิตติคุณ มั่นคงดี จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๔๖๙๖ ๓๖๖๕

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๑๕๘๔

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์

ด้วย นายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมี รองศาสตราจารย์ นवलแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายกิตติคุณ มั่นคงดี จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๔๖๙๖ ๓๖๖๕

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๒๕๖๑

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรพรรณ ตรีศักดิ์ศรี

ด้วย นายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมี รองศาสตราจารย์นवलแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายกิตติคุณ มั่นคงดี จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อาริโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๔๖๙๖ ๓๖๖๕

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๑๕๗๖ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ณี โอวจริยาพิทักษ์

ด้วย นายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมี รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

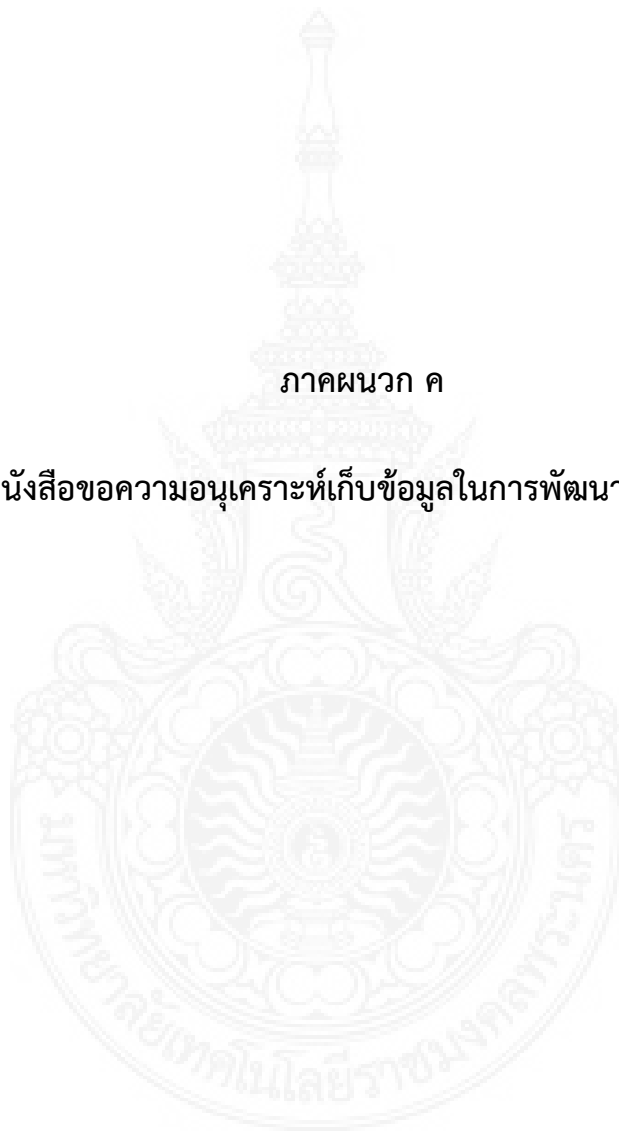
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายกิตติคุณ มั่นคงดี จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการพัฒนาเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ฝ่ายวิชาการและวิจัย
 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
 วันที่ ๘๖๑ ๒๕๖๐
 วันที่ ๒๕ ก.ค. ๒๕๖๐
 เวลา 10:45 น.

ส่วนราชการ

ที่ ๑๒๕๖๐ วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิทยานิพนธ์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ด้วยนายกิตติคุณ มั่นคงดี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๖๕๐๗-๑ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตร คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีรองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ ข้าพเจ้าจึงขอความอนุเคราะห์เข้าเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย โดยใช้แบบสอบถามในหัวข้อ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน ๓๐ คน ระหว่างวันที่ ๒๕ กรกฎาคม - ๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ณ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยจำแนกเป็น ๔ สาขาวิชา ดังนี้

๑. สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
๒. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
๓. สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร
๔. สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

กิตติคุณ มั่นคงดี
 นายกิตติคุณ มั่นคงดี
 นักศึกษาระดับปริญญาโท

เรียน รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย
 เพื่อโปรดพิจารณา
 ๒๒ ก.ค. ๖๐

เรียน คณบดี
 เพื่อโปรดพิจารณา

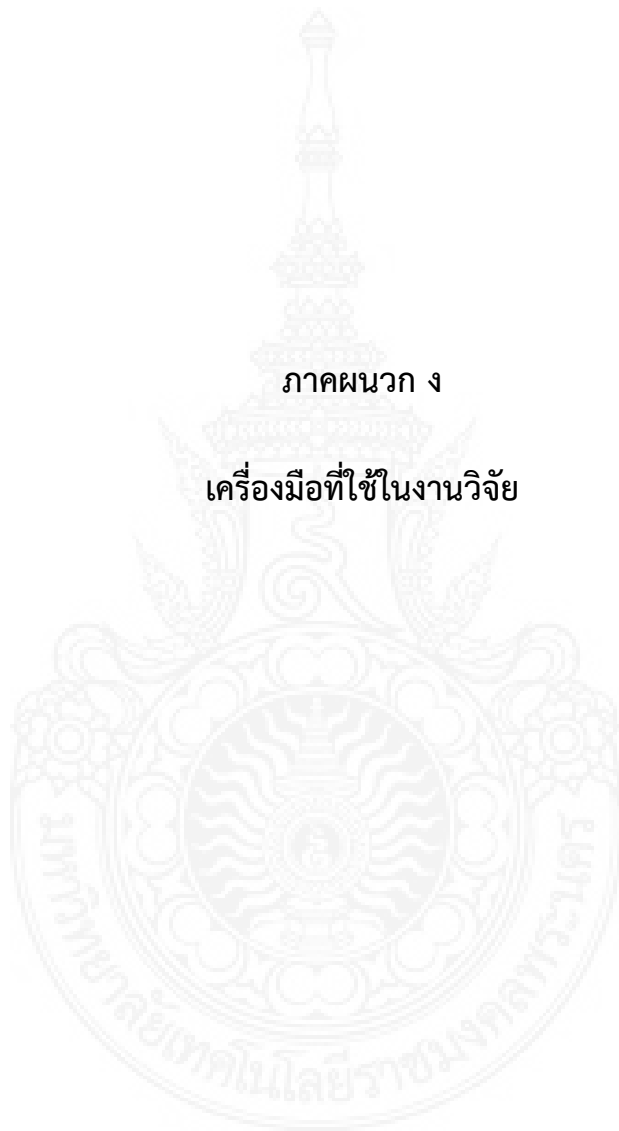
น รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย
 เพื่อโปรดพิจารณา ๖๕๖๐ คณบดีอนุพงศ์
 ๒๕ ก.ค. ๖๐

อนุมัติ
 ๒๕ ก.ค. ๒๕๖๐

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)
 คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
 ๒๕ ก.ค. ๒๕๖๐

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (คศ.ม.) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- 1) แบบสอบถามนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้ศึกษาขอความร่วมมือนักศึกษาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง หรือตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ
- 2) ข้อมูลที่นักศึกษาตอบจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยไม่มีผลกระทบกับการเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลแบบภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 3) โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามแต่ละตอนให้เข้าใจก่อนตอบ โดยแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการเป็นที่ชอบพอ ความต้องการความสำเร็จ

ผู้ศึกษาขอขอบคุณนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นายกิตติคุณ มั่นคงดี

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

3. ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

4. อาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง

อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ

อาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ หรือเป็นเจ้าของธุรกิจ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแบ่ง เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความต้องการทางอำนาจ ความต้องการใฝ่สัมพันธ์ ความต้องการความสำเร็จ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา โดยมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุด
4	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามาก
3	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาปานกลาง
2	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาน้อย
1	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา

ข้อ	ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เห็นด้วย
ด้านความต้องการทางอำนาจ						
1.	ข้าพเจ้ามีความต้องการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการทำงานเป็นลูกจ้าง					
2.	ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นหัวหน้ารับผิดชอบงานด้านคหกรรมศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ					
3.	ข้าพเจ้ามักเป็นผู้นำการทำงานกลุ่มเสมอเพราะ สามารถควบคุมสมาชิกในกลุ่มได้					
4.	ข้าพเจ้าแสวงหาความรู้ด้านการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง					
5.	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ แม้ว่าผู้ปกครองจะมีได้เป็นผู้ประกอบการ					
6.	ข้าพเจ้าจะแสดงภาวะผู้นำทุกครั้งในการทำงาน					
7.	ข้าพเจ้ามีความสามารถโน้มน้าวผู้ร่วมงาน ให้ทำงานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้					
8.	ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ					
9.	ข้าพเจ้าชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และประสบการณ์ด้านธุรกิจอย่างต่อเนื่อง					
10.	ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมแข่งขันงานฝีมือด้านคหกรรมศาสตร์เพื่อให้เกิดการยอมรับในวิชาชีพ					

ข้อ	ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เห็นด้วย
ด้านความต้องการใฝ่สัมพันธ์						
1.	ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารกับบุคคลที่หลากหลาย					
2.	ข้าพเจ้าชวนเพื่อนไปทำงานด้วยเสมอเมื่อมีงานจ้างทางด้าน คหกรรมศาสตร์					
3.	ข้าพเจ้ามีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น					
4.	ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้ร่วมงานเสมอ					
5.	ข้าพเจ้ายินดีรับฟังและพร้อมให้ความช่วยเหลือ เมื่อผู้ร่วมงานประสบ ปัญหา					
6.	ข้าพเจ้าได้รับการยอมรับจากสังคมและเพื่อนร่วมงานที่ข้าพเจ้าคบหา สมาคมด้วย					
7.	ข้าพเจ้ามีความสุขและยินดีที่ได้มีโอกาสพบปะ พูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ					
8.	ข้าพเจ้ายินดีทำงานร่วมกับบุคคลที่หลากหลาย ภายใต้สถานการณ์ที่ แตกต่างกัน					
9.	ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนแม้จะเป็นความคิดเห็นที่ แตกต่างกัน					
10.	ข้าพเจ้าคำนึงถึงการแก้ปัญหาที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ร่วมงาน					

ข้อ	ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เห็นด้วย
ความต้องการความสำเร็จ						
1.	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะนำความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เรียนไปสร้างธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์					
2.	ข้าพเจ้ามีความสุขกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นถึงแม้จะใช้เวลาในการทำงานนาน					
3.	ข้าพเจ้านำความผิดพลาดในการทำงาน ด้านคหกรรมศาสตร์มาปรับปรุงอยู่เสมอ					
4.	ข้าพเจ้าจะไม่ลดความพยายามในการทำงานด้านคหกรรมศาสตร์จนกว่างานนั้นจะสำเร็จ					
5.	ข้าพเจ้าจะรักษาผลงานด้านคหกรรมศาสตร์ให้ได้มาตรฐานอยู่เสมอ					
6.	ข้าพเจ้ามีแนวทางในการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจากประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน					
7.	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างชัดเจน					
8.	ข้าพเจ้าเห็นโอกาส ความก้าวหน้า ในการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ จากรายวิชาที่ได้ศึกษา					
9.	ข้าพเจ้าได้รวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวางแผนดำเนินธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์อย่างต่อเนื่อง					
10.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้านคหกรรมศาสตร์					

ขอขอบคุณความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

กิตติคุณ มั่นคงดี

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล นายกิตติคุณ มั่นคงดี
วัน เดือน ปีเกิด 11 กันยายน 2533
ภูมิลำเนา อำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี
ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
คหกรรมศาสตร์บัณฑิต	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2555
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี	2551

เกียรติคุณ

พ.ศ. 2559 รางวัลศิษย์เก่าดีเด่นวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี

